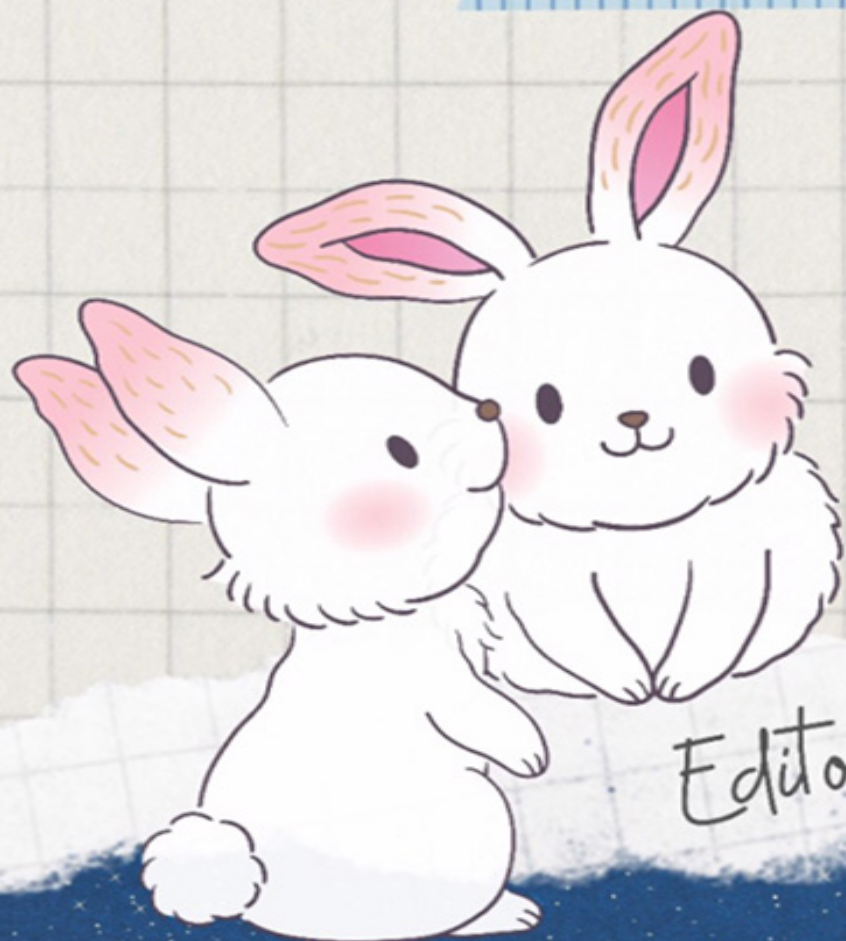

Thỏ Tuyết

Bách
Toái
Điệp

Editor: An Devy

Thỏ Tuyết

Tác giả: Bách Toái Diệp

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Net

Giới thiệu:

Giới thiệu chung:

Tên convert: “Tuyết thỏ” trích từ tập truyện “Diệp tử tập” [叶子集]

Tag: Ngôn tình, hiện đại, ngọt sủng, H văn, vườn trường, nhẹ nhàng, 1v1

Couple chính: Tưởng Vũ X Diệp Hiểu Thanh

Số chương: 7 chương

Nguồn convert: Vespertine [KAC] – Editor: An Devy

Đánh giá: [Tiểu bạch thỏ thuần dưỡng sói xám x Sói xám ăn tiểu bạch thỏ]

Văn án:

Tưởng Vũ – học sinh hư bị bạn bè trong trường tránh còn không kịp được tiểu bạch thỏ Diệp Hiểu Thanh cứu. Cô gái nhỏ quan tâm vết thương của cậu, nấu cơm cho cậu, cho cậu chỗ ngủ... Đây là một câu chuyện kể về tiểu bạch thỏ thuần dưỡng sói xám, còn sói xám ‘ăn’ sạch tiểu bạch thỏ.

Mục lục:

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

-----oOo-----

Chương 1

Nguồn: EbookTruyen.Net

Convertor: Vespertine – Editor: An Devy

Mùa mưa ở miền Nam kéo dài, cũng kéo theo không khí ẩm ướt bao trùm. Trời đổ mưa rất nhanh, từng hạt mưa rơi vội rồi vỡ tan xuống nền đất. Một đôi giày trắng kem giẫm lên vũng nước tạo thành những gợn sóng lăn tăn, nó như tấm gương phản chiếu hình ảnh một cô gái trong bộ đồng phục học sinh màu trắng xanh.

Dáng cô nhỏ nhắn, cầm chiếc ô màu xanh nhạt trên tay, trên vai đeo cặp sách, mái tóc đen dài đến eo khẽ lắc lư theo nhịp bước của cô.

Đi bộ về nhà sau khi tan học đã trở thành một phần tất yếu trong cuộc sống hàng ngày của Diệp Hiểu Thanh. Nhưng hôm nay không giống mọi ngày, khi đi ngang qua con hẻm nhỏ ở ngã ba, ánh mắt cô vô tình chạm phải một bóng người nằm trong con hẻm.

Vóc dáng chàng trai cao lớn, nước mưa xối xả làm ướt đầm bộ đồng phục học sinh. Đôi mắt cậu nhắm nghiền, dường như đã lâm vào hôn mê, hơn nữa cả khóe mắt cùng phần cằm đều có vết bầm tím.

“Này cậu ơi?”

Người con gái vội vàng che ô cho người đó, cố gắng lay tỉnh đôi phương, “Cậu ơi, cậu bị sao thế? Có nghe thấy tiếng của tớ không?”

Ấy là khoảnh khắc đầu tiên Tưởng Vũ nhìn thấy Diệp Hiểu Thanh.

Trong cuộc đời dài đằng đẵng sau này, Tường Vũ rất hay nhớ tới cảnh tượng ấy – khi đó, cậu bị người ta đánh đập, ngất đi trong một con hẻm tối, nước mưa không ngừng xối xuống như muốn nhấn chìm cậu trong màn mưa ẩm ướt.

Nhưng bất chợt, trong lúc mơ màng, cậu nghe thấy một giọng nói nhỏ nhẹ, khẽ khàng nhưng cũng không giấu được sự dồn dập, lo lắng của một cô gái. Ngày mưa hôm ấy bỗng chốc hóa thành dịu dàng.

Cậu dần mở mắt.

Diệp Hiểu Thanh khẽ thở ra, “May quá, cậu tỉnh lại rồi.”

Tường Vũ đứng dậy, động tác động đến miệng vết thương, cậu khẽ mắng một tiếng, đau đến nhú mào.

Cô gái nhỏ cũng cảm thấy như chính mình bị thương, lập tức vội hỏi, “Đau lắm sao? Có cần đi bệnh viện không?”

Lúc này, Tường Vũ mới chuyển dịch ánh mắt về phía đối phương, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, có lẽ cậu không cảm thấy có gì quá lớn nên xoa tay, “Cảm ơn.”

Người con gái không biết đến từ đâu, cô có mái tóc dài, làn da trắng nõn, đôi mắt trong veo như bầu trời sau cơn mưa, vừa nhìn cũng biết không phải người cùng thế giới với cậu.

Ngược lại, cậu có đôi lông mày rậm và đôi mắt như chim ưng, chỉ cần cau mày thôi cũng toát lên vẻ hung hãn như dã thú.

Diệp Hiểu Thanh giống như một con thỏ nhỏ, chớp mắt đầy sợ hãi.

Tường Vũ cũng không để ý đến bên kia nữa, chống người lão đảo đứng lên, cậu cắn chặt răng di chuyển phần thân dưới của mình, đánh giá vị trí của vết thương, cơn đau nhói từ bắp chân lan dần ra lưng và bụng. Cậu khịt mũi rồi suy nghĩ xem nên gọi ai đến giúp, chắc không phải mấy tên đàn em hay gây chuyện rồi. Vừa nghĩ cậu vừa vô thức tiến về phía trước, đi được một đoạn mới đột ngột phản ứng lại và nhìn sang bên cạnh.

Người con gái đang cố gắng duỗi thẳng tay, hơi kiễng chân lên để che ô cho cậu.

“Mẹ nó, cậu làm gì vậy?”

“À thì... tớ che ô cho cậu. Cậu bị thương, không nên dầm mưa.”

Diệp Hiểu Thanh bị chàng trai cao lớn bên cạnh dọa giật mình, cô vốn đã nhát gan, vành mắt dần đỏ lên. Từ khi còn nhỏ, cô có một ‘ưu điểm’ chính là mọi cảm xúc đều thể hiện hết lên mặt, khi thẹn thùng mặt sẽ ửng hồng, khi lo lắng cả người sẽ run run, khi sợ hãi thì nước mắt tuôn rơi. Bởi vậy, cô không dám tiếp xúc với người khác, cũng sợ người khác nhìn thấy sẽ sinh ra chán ghét với mình.

“Mọe, cậu khóc cái gì?!” Tưởng Vũ không hiểu nổi.

“Xin... xin lỗi...” Diệp Hiểu Thanh cúi đầu, cố gắng điều chỉnh nhịp thở, kìm lại dòng nước mắt.

Tưởng Vũ nhìn cô gái nhỏ trước mặt, cô cao chừng một mét rưỡi, lúc cô cúi đầu còn chưa chạm tới vai cậu, thân thể cô đang run rẩy, tay cầm ô cũng run run, nhưng vẫn kiên trì cố gắng giữ chặt nó.

Đám con gái đều là kiểu này sao? Nhỏ nhắn, mỏng manh, mít ướt.

“Hừ, phiền chết mất.” Tưởng Vũ vươn tay cầm lấy ô, “Không cầm được thì đừng cầm. Tôi không cần loại yếu đuối như cậu chăm sóc.”

“Tớ, tớ...” Diệp Hiểu Thanh nói mãi không nên câu, chỉ dùng đôi mắt ướt át ngập nước của mình nhìn về phía cậu, lúc sau, mới nghẹn ngào nói: “Cảm ơn cậu.”

Tưởng Vũ nhìn tay mình đang cầm ô, tự nhiên cổ họng như bị nghẹn lại.

“Tôi với cậu không quen biết gì, cậu cầm ô rồi nhanh về nhà đi.”

“VẬY... còn cậu thì sao?”

“Liên quan gì đến cậu.”

“Tớ, tớ...” Ai đó lại sắp khóc, “Thế thì... ô này cậu cầm dùng đi.”

Cậu cảm thấy bất lực với cô nàng này, rõ ràng thoát nhìn giống như một chú thỏ con, mới động vào một chút đã co mình sợ sệt, nhưng vẫn rất cứng đầu không cho cậu dính nước mưa, không cho cậu đi một mình, cả đoạn đường lái nhai bảo cậu đi bệnh viện.

Từ đâu rơi xuống một vật nhỏ bám người phiền phức như vậy.

“Bố khỉ, phiền vãi. Tôi nói cậu này, ba tôi đuổi tôi ra khỏi nhà, giờ tôi không nhà không tiền, hiện tại đang đói điên người đây, có khả năng ăn

cướp cũng nên. Mẹ nó, cậu còn muốn bám lấy tôi làm gì?”

Hai mắt người bên cạnh trợn to hết như bị làm cho sững sốt.

Lúc sau, cô hỏi: “Cậu, cậu đừng khó chịu... Cậu, cậu muốn đến nhà tôi không?”

Đây hẳn là cô gái ngốc nhất mà cậu từng gặp, một đứa trẻ khờ khạo bị lừa hết tiền còn hào phóng giúp kẻ xấu đó đếm tiền.

Rất lâu sau, Tưởng Vũ mới hiểu ra, có lẽ từ khoảnh khắc đầu tiên, cậu đã muốn bảo vệ che chở cô nàng ngốc nghếch dù khóc bù lu bù loa, sợ sệt vẫn hỏi cậu có đau hay không. Cho dù là bị lừa, cũng chỉ có thể bị cậu lừa.

-----oOo-----

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.Net

Convertor: Vespertine – Editor: An Devy

Đi qua một khu nhà ở cũ trên phố, nước mưa xối xả như tưới lên rặng dây leo thường xuân và những bức tường loang lổ có vô số vết nứt nhỏ như tơ nhện.

Tưởng Vũ không thể hiểu nổi tại sao cô gái kia lại đưa cậu về nhà, trong tay cậu vẫn cầm chiếc ô ren hoa nhỏ của cô.

Phải đến khi bước chân vào cửa, cậu mới có cảm giác chân thật.

Phòng khách sạch sẽ và gọn gàng, rèm cửa màu ấm rất hợp với tông màu hàng ghế sofa, sàn gỗ ngăn cách cửa ra vào cùng bên trong.

Trên bàn trà đặt trái cây theo mùa và một bình hoa tươi đang nở rộ, thậm chí trong không khí có thể ngửi được hương hoa thoang thoảng.

Tất cả mọi thứ đều khác hoàn toàn với nhà của cậu.

Giống như Alice vô tình chui vào hang thỏ dẫn đến một thế giới thần tiên khác, lúc này đây, Tưởng Vũ cũng nghi ngờ mình có phải đang ở nhầm thế

giới hay không.

Diệp Hiểu Thanh cầm khăn tắm đi ra, “Này, sao cậu không đi vào?”, sau đó cô đưa khăn tắm cho chàng trai cao lớn phía đối diện, “Cậu nhanh lau người đi.”

Cô gái nhỏ kiễng chân, cánh tay duỗi ra đặt khăn tắm lên đầu chàng trai.

Khăn tắm mềm mại bung ra, vương trên mặt cậu có mùi thơm nhẹ, tràn ngập hương thơm thiếu nữ.

Tường Vũ xoa lung tung, trong lòng phiền muộn, đột nhiên hơi tức giận, “Là con gái sao cậu dám tùy tiện đưa một người xa lạ về nhà? Còn chăm sóc người đó như vậy?”

Đối phương run run, rút người lại như con sóc bị điện giật, run rẩy nhìn cậu.

Cậu khẽ thở dài buồn bực, thiếu chút nữa đã quên mất, cô nàng mít ướt trước mặt này chỉ cần cậu to tiếng một chút thôi cô sẽ khóc như mưa.

“Được được, tôi không nói nữa, cậu đừng khóc.”

Trong mắt cô gái ngưng tụ nước rồi rất nhanh hai con ngươi như phủ lớp sương mù.

“Nói rồi mà, đừng khóc nữa.”

Diệp Hiểu Thanh cắn môi cố kìm nước mắt, nhưng hai mắt cô vẫn đỏ hoe, kèm theo đó lệ vẫn không ngừng lăn dài.

Chàng trai nào đó lần đầu tiên biết cảm giác luống cuống tay chân là thế nào, cậu vội vàng vươn tay ra, dùng lòng bàn tay to áp lên hai gò má cô rồi vội chặn lại những hạt trân châu long lanh đang chảy xuống.

“Đừng khóc, tôi không mắng cậu.” Giọng nói khô khan lặp đi lặp lại một câu nói.

Nhưng dường như cách này không hiệu quả bởi đôi mắt cô gái bị lòng bàn tay nóng bỏng của chàng trai dụi dụi, gò má bị cọ xát mạnh bạo, nước mắt chảy nhiều hơn.

Trong lòng Tường Vũ nóng như lửa đốt, sao lại khóc như xả lũ như vậy?

“Cậu lại... lại khóc tiếp nữa xem... tôi đánh cậu đấy.” Hù dọa rất hung dữ.

Cách này ‘tuyệt vời’ đến mức không còn từ ngữ nào để chê, Diệp Hiểu Thanh khóc đến độ không thở nổi nữa.

Khuôn mặt của cô quá mềm, trơn như bôi dầu, như một chất kết dính khiến tay cậu dính chặt vào đó và không thể rút lại.

Nhìn vào đôi mắt long lanh như nước của đối phương, khóe mắt ướt át và đôi môi đỏ mọng, cậu càng thêm khó chịu nhưng lực ở tay bất giác nhẹ đi. Cậu tiến lại gần, dùng ngón tay cái nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô. Có một điều cậu không phát hiện ra, đó là cậu đã dùng tất cả sự dịu dàng từ trước đến nay mà cậu có để dỗ cô.

“Được rồi, tại hạ xin chịu thua, là do tôi sai hết. Đừng khóc, cậu cứ đánh tôi đi được không? Ngoan nào, cứ như vậy, hít sâu...”

Không biết từ lúc nào, tiếng nức nở của người con gái dần nguôi đi, nước mắt cũng dần khô, đôi mắt mờ sương của cô nhìn chàng trai đang ở gần ngay trước mắt.

Hơi thở của Tưởng Vũ như bị đóng băng, suýt nữa không nhìn được...

Không nhìn được cái gì?

“Cảm... cảm ơn cậu.” Cô nàng mím môi ướm ngập ngừng nói.

Tưởng Vũ nhìn người con gái còn chưa cao đến vai cậu, cảm xúc trong lòng như đi tàu lượn siêu tốc.

“Hở ra là chảy nước mắt, cậu từng đến bệnh viện khám chưa?”

“Tớ đến rồi. Bác sĩ nói đây là vấn đề tâm lý, khó có thể trị tận gốc, chỉ có thể điều chỉnh, tránh không vận động quá mức và kích thích.”

Nhắc đến căn bệnh thời thơ ấu của mình, tâm trạng của Diệp Hiểu Thanh trở nên không tốt, đó là lý do tại sao cô không tiếp xúc với người ngoài trong một thời gian dài.

Tưởng Vũ tự nhận mình không phải người dễ mềm lòng, nhưng có thể hạ mình dỗ dành cô gái nhiều lần suốt đường đi, cũng không muốn nhìn thấy bộ dạng uể oải của người nào đó, cậu đưa tay ra xoa đầu cô, “Là tôi không tốt.”

Đại ác ma Tưởng Vũ chưa từng nếm mùi chịu thua là gì cuối cùng cũng bỏ tay hết cách trước cô gái trước mặt này.

Cô nàng này hay khóc nhưng cũng dễ thương lắm, dành cả thanh xuân để khóc, khóc xong thì không còn sức làm gì.

Diệp Hiểu Thanh như bị rút cạn máu, run rẩy ngồi xõm xuống sàn nhà.

Hôm nay khóc quá nhiều, cô kiệt sức rồi. π~~π π~~π π~~π

Tưởng Vũ sợ tới mức tưởng mình dọa cô ngất đi, lúc lâu sau mới tìm hiểu nguyên nhân, cậu vừa tức giận vừa buồn cười. Cô công chúa nhỏ mong manh này đã lớn lên như thế nào đây?

“Cậu đừng cựa quậy, tay nhỏ chân nhỏ, tôi ôm cậu.”

Cánh tay dài chắc khỏe của cậu vươn ra bế cô lên, bước chân nhẹ nhàng giẫm lên mặt sàn.

Người con gái trong vòng tay cậu là lần đầu tiên được người lạ ôm, lo lắng chớp mắt, ngón tay nắm chặt lấy quần áo của cậu.

Chàng trai buồn cười nhưng cánh tay càng siết chặt hơn. Còn chưa nói, nhìn qua trông cô giống một miếng pudding ngọt ngào, cả người chỗ nào cũng mềm như pudding.

Sau hồi âm ỉ ban nãy, cả hai đã dần cởi bỏ sự ngượng ngùng ban đầu.

Diệp Hiểu Thanh chuẩn bị vào bếp nấu cơm, thế nên cô bèn đẩy Tưởng Vũ bảo cậu đi tắm rửa.

Cậu thì ngại phiền toái, còn cô thì sốt ruột, “Quần áo cậu ướt hết rồi, đi tắm đi.”

Cô nàng này nhìn thì liễu yếu đào tơ, một khi đã cứng đầu thì cũng khó đối phó phết.

Tưởng Vũ còn chưa nói đến câu thứ hai, trông thấy đôi mắt đỏ hoe của người đối diện, sự bình tĩnh thường ngày như chạy đi đâu mất.

Quý thân cha mẹ ời, cậu sợ cô bé này rồi!

Diệp Hiểu Thanh là một thiếu nữ mười lăm tuổi, chập chững vào lớp 10. Ba mẹ cô đi công tác quanh năm, cô cũng dần quen sống một mình. Nhà cô cũng thuê giúp việc nhưng chỉ cuối tuần mới đến dọn dẹp một lần.

Tưởng Vũ hơn cô gái nhỏ hai tuổi nên tự nhận là anh trai. Sau khi tường tận mọi chuyện, cậu vừa lo lắng vừa sốt ruột vì sự thiếu phòng bị của cô, thật

muốn gõ đầu cô để dạy dỗ, nhưng rồi lại sợ cô khóc nên chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, cậu hạ giọng dặn dò: “Sau này em không được phép để bất kỳ ai vào trong nhà, em nhớ chưa?”

Diệp Hiểu Thanh rút người lại như thỏ con, ngoan ngoãn gật đầu, “Vâng ạ.”

Kỹ năng nấu nướng của cô cũng ở mức ổn, một bàn đơn giản chỉ có hai món mặn và một món canh, bắp cải xào, gà rang và canh mướp thịt viên, không quá cầu kỳ nhưng hương vị rất ngon.

Sức ăn của người con trai rất khá, phần lớn đồ ăn trên bàn đều được cậu ‘dọn’ sạch.

Người con gái chống cằm nhìn người đối diện ăn ngấu nghiến, khóe mắt tràn đầy ý cười.

Tưởng Vũ lẩm bẩm: “Nhìn anh chăm chăm làm gì? Khép mắt lại mau, không nhỡ anh lại chọc em khóc!”

Ai đó chớp chớp mắt, cười toe toét.

Mí mắt Tưởng Vũ giật giật, cậu dời tầm mắt, “Em còn dám cười!”

Cô gái nhỏ nhìn biểu cảm giả vờ hung dữ của người đối diện, chợt nhận ra dường như mình không còn sợ đại ca trước mặt này nữa, thế nên càng cười vui vẻ.

Đối với Tưởng Vũ, đây là một ngày vô cùng tuyệt diệu. Cậu gặp phải một tiểu công chúa hay khóc khiến cậu phải bó tay chịu thua, dùng giọng điệu dịu dàng nhất trong đời cậu để dỗ cô, còn không thể phải kháng đối với vô vàn yêu cầu khác nhau từ phía đối phương.

Số phận cam chịu này tiếp tục diễn ra trong đêm.

Biết Tưởng Vũ không còn nhà để về, Diệp Hiểu Thanh kiên quyết không cho cậu rời đi, bắt cậu ngủ lại nhà mình.

Sau một lúc lời anh lời tôi, Tưởng Vũ đành phải thỏa hiệp, ôm cô nàng đang chảy nước mắt kia, thề thốt: “Đêm nay anh tuyệt đối không lên rời đi. Anh sẽ ngủ trên ghế sofa, em có thể ra ngoài kiểm tra bất kỳ lúc nào, được chưa?”

Lúc nào cô mới bớt thút thít nức nở rồi chuẩn bị chăn gối cho cậu.

Ngồi trên sofa, Tường Vũ thở dài, cậu dựa vào thành ghế ngửa đầu lên trần nhà, hai tay che mắt, trong đầu toàn là hình ảnh bàn tay nhỏ của người con gái nắm chặt vạt áo cậu và bóng lưng vừa rời đi của cô.

Cảm giác này... Kỳ lạ quá...

Ghế sofa trong nhà cô là một chiếc dài hai chỗ ngồi, Tường Vũ với cánh tay to và đôi chân dài như người khổng lồ nằm trên chiếc ghế, cậu phải cuộn tròn người thì mới miễn cưỡng nằm vừa.

Lúc sau, cô nàng nào đó mang tâm trạng không yên lòng chạy từ phòng ra ngoài, ngồi xỏm xuống cạnh sofa, nhỏ giọng khuyên, “Hay là anh vào ngủ cùng em đi.”

Ánh sáng mờ ảo chiếu xuống gò má của người con gái dường như càng thêm mềm mại, đôi mắt sáng ẩn dưới hàng lông mi dài chớp chớp. Dù cô ngồi đó nhưng hương thơm sau khi tắm vẫn nhẹ nhàng lan ra trong không khí, tất cả đều là hương độc nhất vô nhị của thiếu nữ.

Từ lúc ăn tối Tường Vũ đã cảm thấy lâng lâng khó chịu, có lẽ sau một lúc lâu dầm mưa cậu đã phát sốt. Vì không muốn cho người kia lo lắng, cậu vẫn luôn cố gắng biểu hiện bình thường nhất có thể. Nhưng giờ phút này dường như không thể chống lại cơn buồn ngủ, đầu cậu vừa đau vừa nóng đến mức không nghe rõ lời của cô.

Diệp Hiểu Thanh thuyết phục thêm vài câu nhưng không thấy có hồi đáp nào, cô càng sốt ruột tiến lại gần cậu hơn.

Lập tức, Tường Vũ nghiêm khắc nói, “Em cách xa anh một chút.”

Đối phương vẫn không sợ, “Vì sao?”

“Ba mẹ không dạy em việc buổi tối đừng lại gần đàn ông lạ?” Tường Vũ đẩy cô ra xa một chút, nhưng mùi hương cơ thể của cô vẫn quấn quanh chớp mũi cậu, không khí xung quanh trở nên khô nóng.

Chết tiệt, đầu cậu đau như búa bổ.

“Người anh nóng quá...” Trong lúc vô ý, cô đụng phải cánh tay của cậu, “Anh ồm sao?”

Tường Vũ đương nhiên có thể tưởng tượng ra với tính cách lo chuyện bao đồng của người trước mặt, chắc chắn sẽ bắt anh đến gặp bác sĩ rồi uống thuốc, “Không ồm đau gì cả! Em về phòng ngủ đi!”

“Anh để em sờ trán thử nào.” Diệp Hiểu Thanh vươn tay.

Cậu nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại, dường như chỉ trong chớp mắt cậu kéo cô lại gần, hơi thở nóng hổi của cả hai quyện vào nhau.

Biểu cảm cau mày bất mãn của cậu phản chiếu trong con ngươi cô, Diệp Hiểu Thanh mở to mắt kinh ngạc.

Khoảng cách hai người gần đến mức mặt cậu sắp chạm vào mặt cô, mặt mày cậu càng khó chịu, “Em biết đêm tối đàn ông sẽ làm chuyện gì với phụ nữ không?”

Hơi thở nam tính bao trùm xung quanh người con gái, Diệp Hiểu Thanh cảm thấy hô hấp nóng bỏng, tim đập dữ dội, hơi khó thở, sau đó cô mới ý thức được hơi thở nguy hiểm đang dần tấn công mình, muốn lùi lại một chút nhưng lại phát hiện cơ thể như bị rút cạn máu, không còn sức lực để di chuyển.

“Lại khóc!” Giọng điệu của chàng trai không tốt, giọng nói khàn dần nhỏ lại.

Diệp Hiểu Thanh cảm nhận được lòng bàn tay của người con trai chạm vào lưng mình, rồi vô cùng dễ dàng ôm chặt thân thể nhỏ nhắn của cô vào lòng. Khuôn mặt người kia ngày càng gần, hàng lông mày rậm, sống mũi cao, bờ môi mỏng, và rồi...

Cô thấy cậu đang nhẹ nhàng liếm đi giọt lệ còn vương lại ở khóe mắt của mình.

Tưởng Vũ không nhớ nổi mình đã nói gì trong lúc ốm sốt và buồn ngủ, chắc cũng chỉ là vài câu than thở bất lực.

“Xin em tiểu tử tông, đừng khóc.”

Sau đó cậu hôn lên đôi mắt của cô, hết lần này đến lần khác giống như những hạt mưa rơi tí tách vào lòng cô gái nhỏ.

Diệp Hiểu Thanh bị người kia đỡ dành nằm lên trên người cậu, nhiệt độ cơ thể nóng rẫy của cậu như thiêu như đốt khiến cô hơi hoảng loạn. Cô đẩy không được mà kéo cũng không xong, cuối cùng dường như cũng chịu ngủ trong tư thế kỳ quặc này.

“Bé con à, người em mát quá.” Tưởng Vũ mơ màng chạm nhẹ vào da thịt cô.

“Ừm...” Diệp Hiểu Thanh không biết chuyện gì đang xảy ra, lúc cô tỉnh táo lại thì đã thấy lòng bàn tay nóng bỏng của cậu đang chu du dưới lớp váy ngủ của cô.

Lòng bàn tay to rộng nhưng thô ráp mon trớn làn da mịn màng, vuốt ve tấm lưng trơn nhẵn rồi vùn vùn bờ mông căng tròn của người con gái.

Chiếc chăn vô tình bị kéo rơi xuống sàn để rồi thân thể của hai thiếu niên trẻ tuổi dính chặt không một kẽ hở.

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.Net

Convertor: Vespertine – Editor: An Devy

Tưởng Vũ đã mơ một giấc mơ rất dài. Trong mơ có những con sóng xanh thăm cuộn trào vỗ vào bờ những bọt sóng trắng như tuyết, từng đợt sóng lẫn tăn ở phía chân trời làm mờ đi ánh sao nơi xa xăm.

Cậu đang đứng trên một mỏm đá gồ ghề nóng bỏng, đôi chân trần bỏng rất đau đớn vô cùng. Gần như theo bản năng, cậu bước từng bước về phía biển. Khi nước biển phủ lên da thịt, sự thỏa mãn cả thể xác và tinh thần khiến cậu phải thốt ra.

“Thoải mái quá...”

Cậu như bị mê hoặc, dần buông lỏng tay chân thoát khỏi sự kiểm soát của lý trí, hóa thành bọt biển tan vào đại dương.

Nụ hôn của người con trai rơi vào tai và má của cô gái, nhiệt độ ấm nóng từ đầu lưỡi như châm lửa mỗi nơi nó đi qua. Vòng tay cậu ôm chặt cô như ôm bảo bối trân quý nhất, để thân thể mảnh mai ấy dán chặt vào cậu.

Cậu như một con thú hoang, gặm nhấm miếng mồi ngon trước mặt bằng cách thức hoang dã và bản năng nhất. Thân thể cứng rắn của cậu cọ xát đôi

nhũ hoa mềm mại của cô, còn bàn tay to ấy vuốt ve trên da thịt nhẵn nhụi non nớt.

Sốt cao giống như một cơn mưa lớn kéo dài hàng năm trời, mưa tràn qua các góc phố, tràn qua đập nước, trên bề cửa sổ, cho đến khi nó gây ngập toàn bộ thành phố.

Phụ nữ không phải là xương sườn của đàn ông, mà là thứ thịt để đàn ông nuốt vào bụng.

Tiếng thút thít của người con gái tan vào tiếng thở dốc khàn khàn của người con trai.

Cơ thể cô cuộn tròn lại, cảm giác được lòng bàn tay của cậu đang xoa nắn núm vú cùng viên trân châu hồng hào, bầu ngực non nớt đang phát triển giống như trái cây chưa chín đã bị hái, nó run rẩy trong không khí, tỏa ra hương thơm để rồi bị cậu phát hiện, cắn xuống.

Đầu lưỡi của dã thú thô to nhưng lại vô cùng ẩm áp, cậu liếm hai lần rất mạnh bạo, khi nếm được vị ngọt của thứ ‘trái cây’ tuyệt vời kia đã chịu không nổi, nóng lòng đem bầu sữa ngậm hết vào miệng.

“Đừng... Ừm...a...” Hơi thở cô gái dồn dập, khóc thút thít.

Trong mơ, chàng trai thở gấp, dường như biết con mồi trong lòng đang run rẩy, cậu cúi đầu liếm láp an ủi.

“Ngoan nào.”

Người con gái mở mắt, trong bóng đêm, trong mắt cô chỉ còn lại đường nét mơ hồ của cậu.

Quần áo của cô đã bị cởi ra, áo bị kéo khỏi đỉnh đầu, quần được kéo xuống và nằm chơ vơ ở mắt cá chân. Bầu ngực không có áo lót giữ lại đang nở rộ trong không khí, hơi nhấp nhô, căng tròn, mềm mại. Chiếc quần lót vẫn còn nguyên đó.

Dã thú đã ngửi thấy mùi thơm dịu dàng nơi vùng bí ẩn chưa từng được ai khám phá của người con gái, men theo đường cong cơ thể tiến lại gần nơi đó, cho đến khi chóp mũi cậu chạm vào cánh cửa nhấp nhô ẩn sau lớp quần lót mỏng của cô.

Trong khoang mũi cậu tràn ngập hương ngọt ngào, tươi mát, mùi hương độc nhất của phái nữ.

Yết hầu trượt lên xuống liên tục, cậu nghe thấy tiếng kêu gào đói khát sâu trong cơ thể mình.

Không chậm một giây, cậu vươn đầu lưỡi nóng bỏng chạm rãi liếm dọc theo mép quần mềm mại của cô.

“A... ưm...” Cô khó chịu giãy giụa, bắp đùi căng ra và run rẩy.

Không, không ... cảm giác này thật lạ lẫm. Ướt quá, sắp bị nuốt chửng mất rồi.

Người đó dùng lực giữ chặt bắp chân đang cọ quấy của cô gái nhỏ, cậu há miệng to hơn rồi thô lỗ liếm cắn món ngon trước mắt.

Cách lớp quần lót chạm vào âm hộ, đùa nghịch hoa môi, gần như vùi cả mặt vào vùng bí ẩn tuyệt vời ấy.

Ngọt quá, thật tuyệt vời.

Không đủ, còn chưa đủ.

Cậu cắn lớp vải vóc rồi kéo sang bên, cuối cùng thành công chạm vào nơi mềm mại nhất trên cơ thể người con gái.

Đêm ấy, cậu dùng lưỡi mình đưa cô gái nhỏ đạt đỉnh dục vọng, đến khi cô khóc thút thít, cơ thể run rẩy không ngừng.

Đây là một cuộc hành trình từ thiên đường đến địa ngục, dọc đường đi không hề có điểm dừng nghỉ chân.

Đồ vật của cậu đã ngừng đầu, nó hết như một thứ vũ khí hung dữ nhất, đang rất cần một cuộc chiến đẫm mồ hôi để chứng tỏ sức mạnh của mình.

Thân thể cô gái trong lòng nhỏ xinh mềm mại như là miếng đậu hũ non.

Côn thịt tàn nhẫn không biết thương hoa tiếc ngọc, dựa theo động tác đòi tư thế thành sáu chín, nó bất ngờ tiến vào khoang miệng ướt át của cô.

Tiếng thút thít xen lẫn mùi tinh dịch tanh nồng trào lên vòm họng, bỏng rát cả dạ dày lẫn tay chân.

Cơn sốt cao lây từ bệnh nhân sang bác sĩ rồi cả hai cùng chìm đắm trong mật dịch ân ái.

Người con gái lần đầu nếm thử hương vị trái cấm, thân thể không còn sức chống cự, dưới động tác trêu đùa của đối phương run rẩy phun nước.

Từ môi âm hộ trào ra chất lỏng ngọt ngào dính nhớt, làm ướt ngọn tóc cùng gò má của cậu.

Ngược lại phần tinh dịch đặc quánh và nồng đậm của cậu cũng xộc thẳng vào cổ họng và miệng của cô gái nhỏ, lấp kín khoang miệng cô.

Đây là một giấc mơ kỳ lạ.

Không biết đã bắt đầu từ lúc nào, nhưng cậu không muốn kết thúc.

Cao trào qua đi, cơ thể nam nữ ướt át dính chặt làm một, trao đổi hơi thở nóng rẫy cho đối phương.

Chàng trai gần như theo bản năng ôm chặt cô gái nhỏ trong lòng, dùng chóp mũi xoa nhẹ lên trán, gò má và bờ môi của cô, hít vào hương thơm ngọt ngào chỉ thuộc về riêng cô.

Đó là hương vị của con mồi đã được đánh dấu chủ quyền.

Bộ phận nào đó lại rục rịch thức tỉnh.

Cậu ôm người con gái mơ màng như sắp ngất đi, cẩn thận đặt xuống nệm hôn, rồi miết mạnh chơi đùa cánh môi căng mọng hấp dẫn ấy.

Vũ khí cứng rắn ‘chào hỏi’ miệng huyết non nớt của cô gái, liên tục thử cọ xát.

Nếu đây là một giấc mơ không hồi kết thì cậu muốn chết ở nơi này... Chết chìm trong thân thể của cô... Từng chút, từng chút...

Bắt đầu từ một đầu của đường hầm rồi dẫn ra con đường dài và hẹp.

Tiếng gào khóc của người con gái bỗng dữ dội hơn, như tiếng pháo hoa nổ trong đêm hè.

Nếu cậu có thể tỉnh lại vào lúc này, cậu sẽ nhận ra, mình không ở biển rộng, cũng không ở dưới khoảng trời đêm hè.

Cậu đang làm chuyện thân mật nhất với một cô gái.

-----oOo-----

Chương 4

Convertor: Vespertine – Editor: An Devy

Khi Tường Vũ tỉnh dậy, cậu đã nằm dưới ghế sofa. Sàn nhà lạnh ngắt làm cậu cảm thấy đau vai và lưng. Dù vẫn còn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, cậu vẫn theo bản năng ôm chặt thứ mỏng manh trong tay.

Thứ trong tay cậu vừa ấm áp vừa mềm mại.

“Đau quá.” Từ vòm ngực cậu truyền đến tiếng nghẹn ngào nho nhỏ của cô gái.

Đột nhiên cậu tỉnh táo lại.

Trời đã sáng.

Lúc sau, chàng trai nào đó đã thu dọn đồ đạc gọn gàng, lo lắng đi tới đi lui ở ngoài cửa.

Chờ một hồi lâu, cậu không kiểm chế được liền đẩy cửa xông vào.

Trong phòng là cô gái nhỏ mặt đầy nước mắt, tay chân cứng ngắc đang mặc đồng phục.

“Không phải bảo em bôi thuốc trước sao?” Tường Vũ nghiêng răng.

Người đó chỉ biết co rúm người lại, ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ hoe nhìn cậu.

Tường Vũ lo lắng, mím chặt môi, cậu muốn nổi giận. Diệp Hiểu Thanh dường như cũng cảm nhận được điều đó, cơ thể càng co lại run rẩy hơn. Cậu sưng người, cố gắng kìm nén cơn tức giận.

Rồi cậu bước tới, hạ thấp người, nửa quỳ trên giường. Cậu ghé sát vào cô gái nhỏ, đưa tay ra, do dự một lúc rồi dùng ngón tay cái vuốt ve khóe mắt cô.

Diệp Hiểu Thanh nhìn người trước mặt, hơi nước trong mắt dần phủ kín hai con ngươi của cô.

“Đừng sợ.” Cô nghe thấy đối phương nói.

Giọng nói của cậu khàn khàn lạc tiếng nhưng lại dịu dàng vô cùng. Âm giọng đồ dành như vậy vô cùng quen thuộc.

Người con gái khẽ gật đầu.

Một lúc sau, cậu lưỡng lự nói, “Để anh nhìn, được không em?”

Đôi môi cậu dán sát bên tai cô, thanh âm không hề tự tin.

Lúc đầu, cô còn ngỡ ngàng không hiểu, qua một lát, khuôn mặt nhỏ dần đỏ lên. Cô muốn lắc đầu từ chối nhưng lại phát hiện trong lúc mình còn đang ngẩn người, chàng trai ấy đã ôm cô vào lòng. Cô vùi đầu vào hõm cổ của cậu, không còn chỗ để mà lắc đầu. Cơ thể cô càng thêm lo lắng cứng lại.

Thời gian như trôi chậm hơn, cô nhắm mắt lại, như muốn trốn tránh ký ức xấu hổ này.

Cậu nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống chiếc giường êm ái. Đầu gối cô bị một đôi bàn tay to lớn nắm lấy, chậm rãi đẩy ra.

Đôi chân chưa mặc quần đồng phục thon thả, trắng nõn, vùng bí ẩn lấp sau lớp vải quần lót màu hồng nhạt.

Cô mím chặt môi, lông mi run rẩy không kiềm chế được.

Lòng bàn tay thô ráp nhưng ấm áp của cậu vuốt dọc theo đùi cô, chậm rãi, di chuyển từng chút.

“Ừm...” Cô rên khẽ.

Khi tiến dần đến má đùi trong, chàng trai có vẻ do dự, rồi cuối cùng một ngón tay cậu khẽ chạm vào đáy quần lót của cô.

“Đau không?” Cậu vừa sờ vừa hỏi.

Diệp Hiểu Thanh suýt nữa khóc, thân thể mãi cảm run rẩy.

Hoa môi dưới lớp vải cảm nhận được cái chạm vào quen thuộc, nhanh chóng trở nên ướt át, làm ướt cả quần lót cô.

“Đau.” Cô nức nở.

Đêm qua hoa môi bị chà xát liên tục giờ đã sưng lên, không thể che giấu được viên đậu ẩn trong, lúc trước mặc quần lót cô đã khóc hai lần, không chỉ vì đau mà còn...

“Ngứa...” Cô gái nhỏ tủi thân cọ xát hai chân nhằm ngăn cản cơn ngứa râm ran.

Tưởng Vũ càng thêm căng thẳng, cậu vừa mắng thầm chính mình là tên cầm thú, vừa nhẹ nhàng kéo tấm lá chắn cuối cùng để xem xét tình hình phía sau.

Huyệt nhỏ hồng nhạt ướm át tiếp xúc với không khí lạnh hơi co lại, nhưng vẫn bung tỏa vẻ đẹp của mình, lộ ra hai vách thịt yêu kiều.

Chóp mũi cậu nồng nàn hương thơm ngọt ngào của người con gái.

Tưởng Vũ luyến tiếc dời tầm mắt, khó khăn nuốt nước miếng.

“Ngứa... ngứa quá...” Cô khóc vì khó chịu.

Trên trán cậu đã lấm tấm mồ hôi, cậu bế cô lên, dịu giọng dỗ dành cô bé này,

“Anh giúp em xoa nhé.”

Nói rồi, những ngón tay hơi lạnh dọc theo viền chiếc quần lót tìm kiếm cửa hang bí ẩn rồi xoa xoa.

Cậu quay đầu hôn lên gò má ướm át của cô gái nhỏ, rồi không kìm lòng được lại hôn thêm, sau đó hỏi: “Đỡ hơn chưa em?”

Diệp Hiểu Thanh lắc đầu, rồi lại gật đầu, cũng đang bối rối như cậu. Cô không biết vì sao mình lại thờ dốc đứt quãng, chỉ là trong người cô rất nóng, rất ngứa, nhưng lúc này thật thoải mái quá.

Tưởng Vũ tìm thuốc mỡ ở bên cạnh, lấy một ít thuốc ra đầu ngón tay, sau đó xoa lên vùng da nhạy cảm kia, chỉ trong phút chốc lớp thuốc đã biến thành lớp màng mỏng hơi dính.

Cô gái nhỏ đã thoải mái hơn nhưng vẫn cúi đầu thờ dốc.

Hình ảnh yếu đuối ấy càng khiến cậu đau lòng, ôm cô chặt hơn nữa.

Âm hộ của cô còn non nớt, chỗ nào cũng mềm, mút ngón tay cậu chặt đến không lấy ra được, nhưng lại ngoan đến mức khiến người đau lòng, chỉ chạm nhẹ vài lần đã ứa ra mật dịch ngọt ngào.

Sau một lúc bôi thuốc, cậu đã biết được cô thích xoa nắn kiểu nào nhất.

Cậu lại bóp ra một ít thuốc mỡ, xoa lên hạt đậu nhỏ, tiếp đó, cẩn thận đưa thuốc mỡ ướm từ đầu ngón tay vào sâu trong huyệt nhỏ căng chặt.

Có lẽ đã đụng phải vị trí cô bị thương, người con gái trong lòng đau đến mức suýt xoa, cựa quậy muốn chạy. Tưởng Vũ phải ôm cô thật chặt, dỗ

dành bên tai cô, liếm láp vành tai thanh tú, đưa vào miệng an ủi.

Lúc ấy, cô mới thả lỏng người, từ từ mở chân ra.

.....

Bôi thuốc cho cô đúng là một cực hình.

Xong việc, cậu mới phát hiện, mình đã chảy mồ hôi đầm đìa.

“Anh nóng lắm sao?” Đôi mắt to tròn long lanh của cô gái nhìn cậu, cô vươn tay sờ lên vàng trán của người đối diện.

Tưởng Vũ không cản cô lại, đối với sự tiếp xúc của cô gái nhỏ, trong cậu nảy sinh một sự thân mật khó giải thích. Cậu như một con sói đã được thuần hóa, hơi cúi thấp đầu xuống để giúp tay cô di chuyển dễ hơn.

Đồng thời, đôi tay vụng về cũng giúp cô mặc quần đồng phục, bàn tay to chạm vào bắp đùi trắng nõn cùng bờ mông gợi cảm, cậu khó khăn nhắm mắt lại.

Một lúc sau, cậu mở mắt, nhẹ nhàng nói: “Xong rồi, em đứng dậy đi.” Giọng nói tuy khàn khàn, nhưng lại rất dịu dàng.

Lúc này, Diệp Hiểu Thanh mới đứng dậy.

Cơ thể mảnh mai của cô được lớp quần áo đồng phục to rộng che khuất, hết như một đứa trẻ mặc trộm đồ người lớn. Ẩn dưới cổ áo sạch sẽ có vết dâu tây đỏ mờ mờ.

Cô ngẩng đầu nhìn cậu, ánh mắt trong vắt như nước hồ.

Tưởng Vũ cảm thấy nơi nào đó trong cơ thể đang rung động, ngón tay cậu cuộn lại, cuối cùng gian nan dời tầm mắt đi.

Việc để cô gái nhỏ đi học cũng là một vấn đề lo lắng khác.

Lần đầu trải qua chuyện nam nữ, cô vẫn là một con nai nhỏ non nớt, chắc hẳn là rất đau. Gương mặt cô nhăn lại, mặc dù rất cố gắng chịu đựng nhưng đôi mắt đã ngấn nước, ngập ngừng mãi vẫn không bước được bước thứ hai.

Tuy rằng cậu là kẻ thờ ơ, bất cần, nhưng sau ngày hôm qua, có lẽ mọi căng thẳng hay tình tế ẩn giấu đã được cô khai phá. Cô gái nhỏ vừa nhấc chân, cậu đã sốt sắng.

“Không được, em xin nghỉ hôm nay đi.”

Từ nhỏ, Diệp Hiểu Thanh đã là một đứa trẻ ngoan, nếu không có lý do nghiêm trọng thì đương nhiên sẽ không đồng ý. Bề ngoài trông cô ngoan ngoãn, nghe lời như vậy, nhưng sâu trong vẫn là một thiếu nữ bướng bỉnh, cứng đầu. Tưởng Vũ đã được trải nghiệm qua nên cũng biết, cậu cũng bó tay chịu thua với cô.

“Không nghỉ thì để anh bế em đến trường.”

Không đợi đối phương kịp do dự, Tưởng Vũ trực tiếp cúi người, nhấc đầu gối của cô rồi nâng cả người lên.

Cô gái nhỏ nhắn, dịu dàng còn chàng trai mạnh mẽ, xúc cảm mềm mại như đang ôm một cục bông trong tay.

Trên người cô có hương thơm thoang thoảng của thiếu nữ, cơ thể đang áp vào cậu thì lại rất nóng.

Lần đầu tiên trong đời, Tưởng Vũ biết thế nào là “Nắm trong tay sợ vỡ, ngậm trong miệng sợ tan”.

Bao năm sống tung hoành, cuối cùng đã gặp phải đối thủ khiến cậu buông vũ khí đầu hàng.

Sau đó, cậu đeo cặp của cô ra sau lưng, lấy chìa khóa rồi cả hai đi ra ngoài.

Hôm qua trời mưa cả ngày cho nên hôm nay đường còn ướt, trên nền đất có vô số vũng nước phản chiếu những bóng cây.

Bước chân cậu vững vàng, thỉnh thoảng lại có tiếng ‘bụp’ khi bước chân giẫm phải vũng nước.

Không khí vẫn còn se lạnh.

Diệp Hiểu Thanh bị buộc không được cử động, cô nép vào vòng tay cậu, dường như đã quen thuộc với hơi thở của cậu, cô vô thức dựa vào gần hơn.

Cô áp vào lồng ngực ấm áp của người kia như đang nằm trong nôi, một lúc sau, cô buồn ngủ đến mức mắt díp hết lại.

Cô không nhớ mình đã bắt giấc thiếp đi từ bao giờ, nhưng ở trong mơ lần ngoài đời thực đều là hình ảnh chàng trai kia thường xuyên cúi đầu nhìn cô.

Đi vào một con hẻm gần trường, Tưởng Vũ nhìn xung quanh không thấy ai, lúc ấy mới định đặt cô công chúa đang say giấc trong vòng tay cậu xuống.

Bản thân cô cũng biết hiếm có khi mình có thể ngủ say mà không cần lo lắng như vậy, cho nên lưu luyến không muốn tỉnh dậy.

Ngay khi hai chân vừa chạm đất, cô đã vòng tay dựa vào người cậu.

Chàng trai đỡ khóc đỡ cười, đành phải nâng mông cô lên rồi ôm cả người vào lòng, nghiêng người chắn gió cho cô.

Từ nhỏ Diệp Hiểu Thanh đã biết bệnh của mình, lúc không kiềm chế được cảm xúc rất dễ bật khóc. Ba mẹ cô lại là người bận rộn nên cô không muốn để họ thêm mối lo lắng. Cô luôn nói với họ không sao cả, chỉ là cảm thấy ngại tiếp xúc với người khác.

Nói ra thì, cô vẫn còn là ‘gà mờ’ trong khoản làm nũng. Cho nên, cô không biết bộ dáng rúc trong lòng cậu không chịu xuống này của mình nũng nịu, tùy hứng và ỷ lại đến mức nào.

Ấy vậy, người nào đó còn mở miệng dỗ dành cô.

“Đến trường rồi, xuống nhé, được không em?”

“Anh, anh đi đâu?”

“Anh... được rồi, anh không đi đâu cả, chờ em tan học nhé.”

“...” Cô gái nhỏ lặng thinh nắm chặt vạt áo cậu.

Cử chỉ của cô khiến trái tim Tưởng Vũ ngọt ngào như chìm trong hũ mật.

Cậu không nghĩ tới, cũng có lúc cô gái nhỏ dính người như vậy.

Tưởng Vũ không nhịn được trêu cô, “Không muốn xa anh sao?”

Diệp Hiểu Thanh mở to hai mắt nhìn cậu không lên tiếng.

Còn cậu cảm thấy cổ họng mình ngứa râm ran, cậu từ từ, thật chậm sát lại gần cô.

Đối phương không trốn tránh.

Một nụ hôn thật nhẹ.

Dừng ở trên môi.

Tưởng Vũ nghe thấy sóng trong lòng đang cuộn trào.

Chính cậu tự sa ngã mà nghĩ, mặc kệ tất cả, cho dù phạm tội cậu cũng chịu, cô gái này chắc chắn là người con gái của cậu.

Cậu khẽ giọng nói: “Ngoan, tan học về nhà, anh lại cưng chiều em.”

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.Net

Convertor: Vespertine – Editor: An Devy

Ngoài cửa sổ mưa phùn trắng xóa, cửa sổ kính bị nước mưa hắt vào đọng lại thành từng vệt nước dài, bầu trời vẫn còn hửng sáng.

Trong phòng học, dường như đám trò bớt tiếng ồn ào huyên náo để lắng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài.

Ngày 12 tháng 4: Trời mưa

Ngày hôm qua, mình gặp anh ấy. Anh ngã trên đường, có phải lại đánh nhau không?

Mình dẫn anh về nhà.

So với tưởng tượng của mình, anh cao hơn rất nhiều, ngẩng đầu lên rồi mà mình cũng khó thấy mặt anh. Mình có nắm lùn quá không nhỉ?

Anh nói thích cơm mình nấu.

...

Những câu chữ vụn vặt không theo mạch, đầu ngón tay trắng nõn cầm đầu bút, hơi dừng lại, rồi như đã nhớ thêm lại tiếp tục viết.

Nét chữ thanh mảnh, tinh tế giống như nét chữ của một cô gái.

Cho đến khi viết đến buổi đêm, cô hơi ngừng lại.

[Trước khi ngủ, mình ra phòng khách xem anh ấy, anh...]

Diệp Hiểu Thanh sững người, từ từ vùi mặt nhỏ vào cánh tay đang đặt trên bàn. Nhưng không dấu được vành tai xinh đẹp lúc này đã đỏ ửng.

Tiếng mưa rơi càng rõ hơn.

Giọng nói của người ấy giống mưa rơi, trầm khàn nhưng rất quyến rũ, rơi vào trong lòng cô rồi nhấn chìm trái tim thổn thức của cô.

Trong lớp, cô gái nhút nhát và hướng nội nhất – Diệp Hiểu Thanh cũng giấu cho riêng mình bí mật thầm kín của một ngày mưa nào đó.

Giờ tan học buổi chiều, mưa đã rơi nhẹ hơn trước. Do đó, tiếng ồn bên ngoài cửa đặc biệt rõ ràng.

Lúc Diệp Hiểu Thanh nhìn ra ngoài cửa, cô đã trông thấy dáng vẻ ‘hơi tã’ của chàng trai nào đó vì gặp mưa.

Đột nhiên, hơi thở cô như ngưng lại trong khoảnh khắc.

“Ồ! Tại sao anh ấy lại tới đây?”

“Là người kia sao? Cái người hôm trước phải đứng chịu phạt ấy?”

“Úi cha mẹ ơi, anh ấy đẹp trai quá.”

...

Người đó có bờ vai rộng, áo đồng phục học sinh trên người cũng không che được vài múi cơ ẩn sau, đứng cạnh đám học sinh gầy nhom như mấy cây giá khác, trông cậu vô cùng nổi bật.

Tóc cậu xõa ra, phần tóc mái đã dán chặt vào trán vì dính mưa. Cậu có vẻ hơi bức mình, đưa tay vuốt nhẹ phần tóc dính, để lộ đôi lông mày sắc sảo.

Ví cậu như một chú chuột ướt át vì mưa.

Cậu nổi tiếng với cái tên Trương Vũ đẹp trai nhưng nổi loạn.

Đám học sinh nữ một mặt coi thường cậu, một mặt lén lút ngắm cậu.

Trương Vũ cau kinh, cậu mơ hồ cảm nhận được vô số ánh mắt soi xét đợi xem chuyện vui. Trước đây cậu chưa bao giờ sợ điều này, nhưng hôm nay, đột nhiên trong cậu dâng lên cảm xúc bất an khó chịu. Giống như cô gái nhỏ mỏng manh mít ướt kia, chỉ vô ý một chút thôi sẽ khiến cô khóc, rụt rè sợ hãi.

Chưa từng có người dám tiếp cận cậu, cho nên cậu cũng không thêm quan tâm đến người khác, cậu đã quên, chính mình là nam sinh hư hỏng không ai thích.

Cậu liếc nhìn những người xung quanh, rồi nhìn thấy thầy giáo được các bạn cùng lớp gọi đến đang đi ở đầu hành lang bên kia. Thầy giáo giống hệt một người thợ săn đầy kinh nghiệm, đang cẩn thận tiếp cận con mồi.

Ông nhìn từ trên cao xuống, giọng nói lạnh lùng: “Cậu định giờ trò gì đây?”

Hơi thở của Tường Vũ trở nên dồn dập, cậu hơi cúi đầu xuống, lần đầu tiên nếm mùi nhục nhã.

Từng vệt nước mưa đọng trên người cậu cũng nóng dần lên làm bỏng da người, khiến cả người cậu râm ran như kiến bò.

Người con trai nhìn chằm chằm những dấu chân đen kịt dính dính và xấu xí trên sàn nhà, hòa cùng với giọt nước mưa rơi tí tách giống như dấu vết bị nanh vuốt của ác ma lôi kéo.

Bỗng hai tay cậu nắm chặt thành quyền, quay người rời đi. Trong lúc vô tình vênh váo đắc ý, cậu đã quên mất mình là ai.

Xấu hổ đến mức muốn tìm lỗ chui xuống.

“Thưa thầy, do em không khỏe nên anh ấy đến đón em về.” Đúng lúc ấy, một giọng nói khẽ khàng như tiếng mèo kêu vang lên.

Bầu trời đột nhiên sáng hơn.

Tường Vũ sững sốt, cậu vội vàng quay đầu lại đã nhìn thấy cô gái nhỏ khó khăn đứng ở chỗ đám người đang chen lấn hóng chuyện. Gương mặt cô đỏ bừng, vành mắt ươn ướt như sắp khóc đến nơi.

Cậu bực bội trong lòng, không xong rồi, cô nàng kia sợ nhất là tiếp xúc với người khác, cậu sợ cô sẽ khóc cạn nước mắt mất.

Lúc này, cậu đâu còn nghĩ được gì khác, bước vài bước đến gần rồi chen qua, kéo cô gái nhỏ ôm vào lòng.

Quả nhiên, ngay khi cậu đi đến, cả người cô gái mềm nhũn trượt xuống đất, mặt đỏ như trái cà chua chín, đáy mắt rung rung. Cô thở gấp, cố gắng kìm dòng nước mắt.

Bàn tay cậu cứng đờ, kiềm chế không đụng chạm thân mật với cô.

Dưới ánh mắt sáng quắc của mọi người, cô gái nhỏ khẽ nức nở, giọng nói rất nhỏ.

“Anh.” Như tiếng mèo nhỏ kêu, cào vào lòng cậu.

Ngày hôm nay, tất cả mọi học sinh ở đó đều biết người con gái luôn thu mình tự ti có người anh lớn hung dữ.

Sau đó, thầy giáo kia ngại ngừng rời đi.

Chàng trai cầm cặp giúp cô gái, đi bên cạnh dẫn cô về nhà như một vị thần hộ mệnh.

Suốt dọc đường đi, cả hai im lặng lạ thường.

Người con gái cúi đầu ủ rũ bước đi, đôi giày vải giẫm lên mặt sàn lạnh lẽo có in đường vân nước.

Tưởng Vũ chần chừ một lúc mới nhẹ nhàng nói, “Thành thật xin lỗi em. Anh đã không nghĩ nhiều như vậy, về sau sẽ không trực tiếp tìm em chỗ đông người nữa.”

Diệp Hiểu Thanh phản ứng lại, hơi nghiêng đầu nhìn chàng trai.

Đôi mắt cô trong veo nhưng phảng phất nét lo lắng khẩn trương, tất cả phản chiếu rõ ràng vào trong đôi mắt cậu.

Cô hé môi, cuối cùng cũng bộc lộ sự ảm ức của mình, “Em đau chân.”

Tưởng Vũ ngó người, bộ dạng ngốc nghếch hiếm thấy, mấy phút sau cậu mới chậm như rùa phản ứng lại.

Cậu hơi khuyu người xuống, ôm cô vào lòng. Cảm nhận được cơ thể nhỏ nhắn mềm mại của người kia, cậu kiềm chế sự kích động, khàn giọng đáp, “Anh bế em về nhà.”

...

Chàng trai đeo cặp sách của cô gái trên lưng, ôm cô trong tay, một tay đỡ hông cô, tay kia đỡ lưng cô. Còn người con gái thu mình rúc trong vòng tay cậu, ngoan ngoãn như một chú thỏ con.

Con sói hoang cô độc nhiều năm cẩn thận ngậm lấy đồ ăn của nó.

Nhà cô ở trong một khu chung cư cao cấp, từng tòa nhà cao san sát nhau, từng con xe sang trọng chạy qua, an ninh nghiêm ngặt, bên trong đều đủ cả những loại người mang vẻ ngoài hào nhoáng không ai sánh bằng mà cậu luôn chán ghét.

Nếu không phải vì ăn nhầm một con thỏ nhỏ, con sói hoang to lớn sẽ không bao giờ đến gần nơi được xây dựng kiên cố như vậy.

Diệp Hiểu Thanh đã ngủ say, cô dựa vào vai cậu nhẹ nhàng thở, lông mi rủ xuống, gương mặt xinh đẹp an tĩnh. Hơi thở của cô phả vào cổ cậu, còn cậu càng khít chặt vòng tay ôm lấy cô.

Cô gái dường như luôn có thể ngủ ngon trong vòng tay của cậu, từng hơi thở đều mang theo vị ngọt khiến người ta say mê.

Khi đến nhà cô, mở cửa vào, người con gái mới có dấu hiệu tỉnh lại sau loạt động tác của chàng trai, nhưng dường như cô vẫn còn ngái ngủ.

Sau đó, cậu bế cô ngồi xuống sofa, cố gắng để cô ngủ thoải mái hơn.

Còn người kia chỉ khẽ chớp lông mi không muốn mở mắt, làm nũng ôm lấy eo cậu không buông.

Tưởng Vũ phát hiện khi cô nàng này chưa tỉnh ngủ sẽ rất bám người, giống như cô gái nhỏ vẫn luôn ngoan ngoãn bao năm giờ đây dần hé ra bộ mặt tùy hứng, gian manh và đôi lúc hơi ngang ngược.

“Anh không đi đâu cả, em nằm xuống ngủ sẽ thoải mái hơn.” Cậu vuốt ve gáy cô.

Mái tóc cô mềm mại, óng ả làm cậu yêu thích không muốn buông tay, cậu vuốt dọc từ gáy xuống mái tóc dài rồi đến tấm lưng gầy của cô.

Dường như Diệp Hiểu Thanh rất tận hưởng sự vỗ về này từ cậu, ôm cậu chặt hơn, hơi nheo mắt lại, khóe miệng cong nhẹ thấp thoáng nụ cười.

Lòng bàn tay của cậu to nhưng ấm áp, cho dù cách lớp quần áo, cô vẫn có thể cảm nhận được nguồn nhiệt như thiêu như đốt từ tay cậu đang tiếp xúc trên da thịt cô.

Cô thích độ ấm như vậy bởi nó khiến cơ thể cô tê dại.

Ngay từ khi còn nhỏ, cô đã không thể tiếp xúc với người khác, ngay cả sự gần gũi của ba mẹ cũng khiến cô hoảng sợ và gào khóc. Cho dù bác sĩ tâm lý giao tiếp với cô trong khoảng cách một mét, nhưng chỉ cần nghe thấy giọng nói của đối phương, cô đã thấy vô cùng sợ hãi. Sau đó, bác sĩ có đưa cho cô lời khuyên là nên đi học bình thường như các bạn cùng tuổi, chính các hoạt động giao lưu, tạo nhóm sẽ có lợi cho việc chữa bệnh và phục hồi của cô. Lúc ấy cô cảm thấy vô cùng may mắn vì các bạn cùng lớp đã hiểu, dần quen và không kỳ thị mình.

Cô chưa từng đụng chạm vào ai trước đây, cho nên cô không biết hóa ra sự tiếp xúc da thịt có thể gây nghiện như vậy.

Khoảnh khắc cậu định buông cô ra, cô bỗng cảm thấy tay chân lạnh ngắt, lớp quần áo bên ngoài của cậu quá lạnh khiến cô cũng sinh ra ảo giác mình cũng bị nhiễm lạnh từ cậu.

Đừng buông em ra được không?

“Vẫn muốn anh ôm em sao?” Đối phương nở nụ cười, vòm ngực cậu rung rung theo giọng nói.

Lòng bàn tay nóng bỏng của cậu di chuyển đến hàm dưới khiến cô hơi run lên.

Dường như cậu cũng ý thức được sự lưu luyến của cô gái, cậu nâng cằm cô lên, cúi người lại gần, chăm chăm nhìn vào đôi mắt trong veo đã in đầy bóng dáng của cậu.

Khoang mũi và hai gò má của cô tràn ngập hơi thở nóng rẫy của cậu.

Cậu dẫn dắt cô, “Nếu em hôn anh, anh sẽ ôm em lâu hơn.”

Diệp Hiểu Thanh phải mất một lúc mới hiểu được hết ý của cậu.

Sau đó, cô áp môi mình vào môi cậu, ngập ngừng giây lát rồi vươn đầu lưỡi ra liếm.

Khi hôn cậu, cô không hề nhắm mắt, cho nên cô có thể nhìn thấy ngọn lửa đột nhiên bùng cháy trong mắt cậu.

Chiếc lưỡi to dày của cậu dễ dàng cạy mở khóm miệng nhỏ bé của cô, tiến vào sâu trong.

Như lời cậu nói, cô hôn cậu, cậu cũng tuân thủ lời hứa ôm chặt cô.

Khoang miệng cậu ấm áp vô cùng, nước bọt nóng hổi quần lấy đầu lưỡi non nớt của cô, dư vị ngọt ngào chảy vào trong cơ thể cô khiến lục phủ ngũ tạng cũng tan chảy theo. Cô rên lên một tiếng nhỏ, sợ hãi đến phát khóc vì khoái cảm kỳ lạ này.

Cô không biết tiếp theo phải làm gì, cô muốn người kia hôn cô lâu hơn, ôm cô chặt hơn, nhưng tựa như tất cả đều không như cô mong đợi.

Không đủ, không phải như thế, còn có thể làm gì đó... Nhưng cô không biết phải mở lời thế nào.

Tường Vũ nghe được tiếng nỉ non xem lẫn tiếng khóc nho nhỏ của cô, cậu sợ hãi, dừng lại, “Xin lỗi em, là do anh quá kích động...” Rồi cậu vươn tay chạm vào dòng nước mắt của cô.

Diệp Hiểu Thanh nắm lấy bàn tay cậu như cọng rơm cứu mạng, nước mắt như những hạt trân châu hạt này nối hạt kia rơi xuống, cô nức nở khe khẽ: “Lạnh... lạnh quá...”

“Lạnh ở đâu?” Tường Vũ vuốt ve mặt cô.

Động tác vỗ về của cậu khiến cô cảm thấy thoải mái hơn một chút, tiếng khóc nhỏ lại, khàn giọng nói: “Toàn thân.” Do dự vài giây, mới nói tiếp, “Nơi anh chạm vào không còn lạnh nữa.”

Lúc này cô biết, cô không sợ cậu, cô muốn gần gũi với cậu.

Yết hầu cậu trượt lên xuống liên tục, đôi mắt sáng rực nhìn cô gái trong vòng tay.

Lòng bàn tay cậu từ từ di chuyển xuống, áp lên chiếc cổ trắng ngần và non nớt của cô rồi chậm rãi vuốt ve.

Người con gái khẽ nhắm hai mắt lại, cơ thể run run, miệng nhỏ hé mở buông lời rên rỉ trầm thấp.

Rất lâu sau Tường Vũ mới hiểu được rằng có một số người như cậu và cô, là những người sống nội tâm, tự khép mình vì bản thân quá nhạy cảm với thế giới bên ngoài. Một chút thay đổi của thế giới ngoài kia cũng đủ kích hoạt phản ứng mạnh mẽ từ sâu trong con người.

Đối với Diệp Hiểu Thanh, chỉ vuốt ve cũng có thể khơi dậy ham muốn ân ái trong con người cô.

Tay cậu lại đưa xuống vuốt ve xương quai xanh của cô.

“Ừm...” Tiếng rên rỉ của cô ngày càng rõ ràng.

Người con trai siết chặt vòng tay ôm cô, do dự rồi cách lớp áo đồng phục đặt bàn tay to lên bầu ngực cô.

Lúc ngập ngừng, lúc chậm rãi xoa nắn nhẹ nhàng lên ngực cô.

Dưới động tác của cậu, áo đồng phục phẳng phiu ban đầu lúc này đã nhăn nhúm tạo thành những nếp gấp, bộ ngực vẫn đang trong thời kỳ phát triển của cô gái sắp không còn chịu nổi chế của chiếc áo lót mỏng manh.

Đầu vú cô bị cọ xát.

Tiếng khóc của cô gái dần trở nên dữ dội xen lẫn tiếng thở dốc mơ hồ, lúc cao lúc thấp vọng vào bên tai cậu.

Dù biết cô đang khóc... Nhưng điều đó càng khiến cậu muốn ‘gần gũi’ hơn với cô.

Cậu nhắm mắt lại, rồi lại mở ra, cũng không biết bản thân mình đang làm cái gì.

Tiếp đó, tay cậu đẩy chiếc áo lót lên, cách lớp áo đồng phục tiếp tục chơi đùa, nhào nặn đôi nhũ hoa mềm mại.

Lớp áo đồng phục mỏng tang không thể che đi viên trân châu đỏ hồng phía sau.

Cặp bông đào mơn mớn cương cứng đâm vào lớp vải dệt thô, đỉnh màu đỏ nổi bật như muốn thu hút sự chú ý.

Ngón tay trở cùng ngón cái của cậu chuẩn xác kẹp thứ đang ngạo nghễ muốn vươn mình kia lên.

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.Net

Convertor: Vespertine – Editor: An Devy

“Ưm ~” Cô gái nhỏ run rẩy, từ hốc mắt giọt lệ như pha lê chậm chậm lăn xuống gò má, cô ngẩng đầu nhìn cậu, hai con ngươi long lanh như phủ một màn sương.

Trong khoảnh khắc, hô hấp của Tưởng Vũ như ngừng lại.

Cậu nghĩ, nếu ai đó hỏi cậu rằng, cậu thích điểm gì nhất ở cô gái trước mặt này? Chắc chắn cậu sẽ nói, cậu bị thu hút bởi đôi mắt của người ấy.

Đôi mắt cô trong veo như dòng suối nhỏ róc rách chảy, trong đó không hàm chứa khinh thường, không chán ghét, không kiêu ngạo... giống như bình minh buông xuống mặt nước, sâu thẳm trong đó đều là bóng dáng đối phương.

Đột nhiên cậu cảm thấy vô cùng biết ơn, cảm kích vì cô không giỏi giao tiếp và sợ hãi khi tiếp xúc với người đối diện cho nên không có bao người được nhìn thấy ‘cửa sổ tâm hồn’ tuyệt vời ấy.

Ánh nhìn của cô hết một tấm lưới dày đặc khiến con sói bất kham dừng bước, quanh quẩn, do dự, cuối cùng cúi người hạ mình, cam tâm tình nguyện bị bắt.

Tưởng Vũ áp cơ thể lên người cô, tiếp đó hôn lên môi cô.

Tự trong lòng cảm thán một câu: Yêu tinh này phải chịu trách nhiệm với cậu.

Đôi bàn tay cậu nhào nặn nhũ hoa, cánh môi nuốt đi tiếng rên rỉ yêu kiều của cô gái nhỏ.

Tưởng Vũ dậy thì khá thành công, thân thể cường tráng khỏe mạnh, cao lớn hơn so với bạn bè đồng trang lứa. Cánh tay cứng rắn của cậu ôm ấp thỏ con yếu ớt, lo lắng trong lúc vô tình có thể làm tổn thương báu vật trong lòng.

Cậu cố gắng nhẹ nhàng, cẩn thận và vô cùng kiềm chế.

Bầu ngực đang trong độ tuổi phát triển không được lớn lắm, có thể dễ dàng đặt và chơi đùa trong lòng bàn tay.

Sao trên đời lại tồn tại một vật nhỏ mềm mại đáng yêu như vậy?

“Hừm... đau...” Diệp Hiểu Thanh khẽ khóc, cô vô thức giữ lấy tay cậu.

Tưởng Vũ cảm thấy vô cùng thú vị, ngược lại nắm lấy ngón tay cô gái, đưa lên miệng hôn nhẹ nhàng. Môi cậu cọ nhẹ vào mu bàn tay mịn màng của cô.

Bàn tay của cô gái nhỏ run lên nhè nhẹ.

“Nơi nào của bé con cũng nhạy cảm hết.” Cậu lẩm bẩm, ngón tay cậu di chuyển tới vùng giao giữa mép áo sơ mi và quần đồng phục của cô. Còn cô vui đùa vào vai cậu rùng mình. Tiếp đó, cậu cúi xuống hôn lên mái tóc mềm mượt của cô, khoảnh khắc ấy, cơ thể cô đột nhiên căng ra.

Tay cậu khẽ khàng len vào phía bên trong, “Em có ghét anh làm thế này với em không?”

Diệp Hiểu Thanh vui trong vòng tay cậu, cần cổ ửng đỏ.

Theo thời gian, hơi thở của cô càng trở nên dồn dập, rồi, cô nhắm hai mắt lại.

Cô cảm nhận được lòng bàn tay của cậu đang mon trón phần bụng của mình, ngón trỏ vuốt ve theo chuyển động vòng tròn nhỏ quanh rốn, từ từ ấn xuống. Dưới động tác của cậu, bụng dưới của cô càng ngày càng nóng.

Người con gái vô thức cọ xát hai chân, các đầu ngón chân co lại.

Đầu ngón tay của cậu dịch chuyển lên trên, khoanh khắc ấy, cô đã dự đoán được điều cậu muốn làm.

Lòng bàn tay chạm vào viền quanh nhũ hoa như đang thăm dò đường đi phía trước, sau đó, bàn tay cậu liên tục di chuyển qua lại quanh vùng đó.

Diệp Hiểu Thanh mở to đôi mắt ướt át, thở dốc.

Cuối cùng, bàn tay cậu cũng che khuất cặp nhũ đang rung rinh của người con gái. Cậu cảm thấy hai đỉnh nhũ vươn mình lên như thể khẽ hôn vào lòng bàn tay cậu.

Không gian trong nhà vô cùng an tĩnh, phía trên trần đèn huỳnh quang sáng chói, còn trên sàn phòng khách, một chiếc cặp sách học sinh màu hồng nằm tro trọi cô đơn.

Có hai đôi dép lê nằm rải rác ở góc ghế sofa, phía mặt trên sofa, cô gái nhỏ ngồi trên đùi chàng trai trẻ, đôi chân trần đung đưa hai lần trong không khí tỏ vẻ bất lực.

Hai bắp đùi rắn chắc của cậu lúc này cũng rung lên nhè nhẹ, như thể đang cất lời chào với cặp mông của cô gái. Dưới động tác của bọn họ, hai chiếc quần đồng phục đều bị ma sát đến nhăn nhúm cả vào.

Dường như đầu óc của Diệp Hiểu Thanh đã mất đi năng lực suy nghĩ, đôi bàn tay cô bám vào vai cậu hết như muốn phó mặc tất cả cho chiếc phao cứu sinh đầy an toàn này.

Ngón tay to dài của cậu như thiên biến vạn hóa, lúc bắt đầu, cậu xoa ngực cô vô cùng nhẹ nhàng, nhưng ngay sau đó như không còn muốn nhẫn nại

thêm nữa, cậu điên cuồng bóp vào rồi mân mê nhào nặn hai núm vú như đang nhào cục bột, đồng thời cắn mạnh môi của người con gái, liếm mút giao triền mạnh mẽ.

Con sói hoang ngửi thấy mùi thịt, rốt cuộc không kìm chế được thú tính của mình.

Tưởng Vũ duỗi tay cởi áo của cô gái nhỏ, kéo chiếc áo lót màu trắng ra, ôm chặt người con gái đang mặt đối mặt với cậu vào lòng rồi từ từ nhấm nháp.

Chàng trai liên tục thưởng thức sự ngon ngọt từ đôi thỏ trắng in trên ngực cô gái, càng mút càng điên cuồng. Bộ ngực của cô vẫn đang phát triển, núng nính mềm như một cục pudding mọng nước. Không lâu sau, trên làn da mỏng manh đã in lại rất nhiều dấu răng đậm nhạt, đó chính là biểu hiện của sự yêu thích mà cậu dành cho nơi ngọt ngào ấy.

Diệp Hiểu Thanh không thể chịu được sự giày vò từ cậu, cô gào khóc khản cả cổ, càng khóc càng run rẩy, giữa hai chân cô, dâm dịch ồ ạt rỉ ra.

Sự xấu hổ khiến cô tìm cách trốn tránh nhưng Tưởng Vũ đã chặn tất cả, cậu nắm hai tay cô kéo lên đỉnh đầu, đôi thỏ trắng không còn gì che giấu, bung tỏa vẻ đẹp trước mắt cậu, rung rinh trong không khí.

Rồi chàng trai trở lại vùi đầu vào nếm thứ đang mời gọi ấy.

Đầu óc cô choáng váng, gần như phát điên khi bị khoái cảm chiếm lấy, tiếng ngâm nga ngày càng lớn hơn. Cô ngẩng đầu nhìn bóng đèn trên đầu, cảm thấy cả người lâng lâng như đang trên tầng mây.

Bỗng, cô ghì chặt đôi chân của mình.

Cô khóc dữ dội hơn, vùng vẫy rất mạnh, bàn chân đập lung tung khắp nơi.

Chính hành động ấy đã thức tỉnh Tưởng Vũ, lúc này cậu mới phát hiện cô gái trong lòng mình gương mặt đã giàn giụa nước mắt, chắc hẳn vì khó chịu nên cô mới bật khóc thương tâm như vậy.

Cậu khép chặt vòng tay, an ủi người trong lòng, “Sao vậy em... Là lỗi của anh...”

Ngược lại, cô trốn tránh, tựa hồ không muốn đối diện với chàng trai trước mặt.

Tường Vũ càng thêm lo lắng, đôi tay cậu nâng mặt cô lên, “Em nói gì anh cũng đều nghe theo, nhưng em không được ngó lơ anh, nhìn anh!”

Đôi mắt người con gái đỏ lên, nhìn gương mặt cậu căng thẳng như vậy, cô chợt cảm thấy tủi thân, “Em không nhịn được... em... em...” Rồi cô cúi đầu, ngón tay vân vê mép quần của mình đầy bối rối.

Yết hầu cậu chuyển động không ngừng, tầm mắt cậu di chuyển xuống theo điểm nhìn của cô, cậu nhìn thấy chiếc quần đồng phục cô mặc đã thấm ướt, da ghế sofa cũng loang lổ vệt nước sau màn cọ xát vừa rồi.

Cậu tiếp tục liếm láp bầu ngực cho đến khi cô đạt cao trào.

“Mẹ kiếp.” Cậu nhắm mắt lại như để kiềm chế bản thân không được tưởng tượng thêm về cảnh tượng ướt át cậu vừa nhìn thấy.

Miệng cậu lẩm nhẩm như đang niệm *Khẩn cô chú*.

Khẩn cô chú

Không được, cô ấy còn non nớt lắm, sẽ bị thương, không thể làm... không được... Người con gái của cậu còn phải nuôi lớn, không thể phá hỏng bây giờ được...

Nhưng nơi nào đó trong cậu đã ngáng đầu, rục rịch vươn mình lên thấu trời.

Khoảnh khắc này, cậu chỉ muốn ‘thân mật’ với cô gái nhỏ chưa trải sự đời này.

Cậu hít hai hơi thật sâu, giọng nói khàn khàn, “Hiểu Hiểu, em nghe anh nói... Cái này không phải là em tiểu ra quần...”

Tiếp đó, cậu ngồi xổm xuống và từ từ đưa tay ra, ngón tay cậu chạm vào giữa hai đùi ướt át của người con gái.

Cậu vuốt ve một lượt, ngoài dự đoán của cậu, nơi ấy càng thêm nóng bỏng.

Tường Vũ biết, cậu không thể tiếp tục đi xuống, việc cậu cần làm ở hiện tại là dừng chuyện điên rồ này lại...

Thân thể của cô run run, đôi mắt trong veo phủ một lớp sương mờ, cô khẽ mở môi như muốn nói gì đó, nhưng lập tức cắn chặt môi lại.

Ngón tay của chàng trai chậm rãi ma sát môi âm hộ của người con gái qua lớp vải vóc.

Diệp Hiểu Thanh nhìn cậu, ánh mắt hai người chạm nhau, dường như cả hai đều muốn khắc sâu hình ảnh của đối phương tại khoảnh khắc này.

Tường Vũ hỏi cô: “Dễ chịu không em?”

Cô do dự gật đầu.

“Hiểu Hiểu, nhắm mắt lại.”

Cô nhìn thấy ánh mắt cậu hệt như một con sói đang tìm kiếm thức ăn.

“Hiểu Hiểu.” Cậu gọi tên cô lần nữa, giọng điệu cứng rắn hơn.

Người con gái run rẩy nhắm hai mắt lại.

Ngay sau đó, cô nghe thấy thanh âm sột soạt, chừng mấy giây sau, cô cảm thấy người đó đến gần và nhấc chân cô lên.

Cây gậy nóng bỏng và thô cứng men theo mép quần đã ướt đầm tiến hành ‘chào hỏi’ miệng huyết bí ẩn giữa hai chân cô.

...

Diệp Hiểu Thanh bị ép vào phần tựa lưng ở ghế sofa, thân thể nhấp nhô theo nhịp thở dốc, giống như một chiếc lá rung rinh trước gió.

Hơi nước làm ướt lông mi khiến cô không mở được hết mắt, trong mông lưng ấy cô chỉ có thể nhìn thấy quai hàm căng cứng và vòm ngực màu lúa mỳ của chàng trai đang áp lên người mình.

Thanh sắt nóng hổi dính vào lớp vải đồng phục ướt át mật ái, cọ vào miệng nhỏ mê người, người con gái thở dốc không ngừng, cuối cùng khó kiềm chế nổi cất tiếng rên rỉ.

“Đừng mà... Khó chịu quá...”

Hai túi tinh đập vào má đùi cô tạo thành âm vang lạnh lạnh, phần đũng quần chảy càng nhiều dịch dính nhớp.

Đồ vật đỏ tím hoạt động hết công suất, cuồng dã ma sát viền môi âm hộ của người con gái. Diệp Hiểu Thanh khóc âm lên, giống như con thú mất dây cương, phần dịch nhầy bị côn thít ép ra càng tuôn nhiều hơn, luồng nhiệt nóng hổi phủ lên dương vật thô cứng dường như đang bốc hơi lên.

Cô vừa khóc, vừa quay lưng định trốn nhưng đã bị người phía trên kéo cổ chân lại.

Cậu ghì người mạnh hơn, đầu lưỡi liếm phần quai hàm và càn cổ của cô gái, khàn khàn nói: “Đừng chạy.”

Nói rồi, cậu vuốt ve cơ thể ướt át của cô, từ cổ đến ngực, như muốn xoa dịu cảm xúc của người con gái: “Làm sao vậy, khó chịu sao? Anh dùng chưa đủ lực sao?”

Diệp Hiểu Thanh nức nở gật đầu.

Hai hàng lệ vẫn chảy trên gò má Diệp Hiểu Thanh, cô vươn tay chạm vào cậu, bàn tay chạm vào phần trên trần trụi của chàng trai, từng múi cơ căng cứng khiến cô không thể nắm được càng làm cô thêm ảm ức.

Tương Vũ để ý thấy, cậu cúi gập người, kéo hai tay cô vòng qua cổ cậu, liếm sạch giọt lệ đọng lại nơi khóe mắt cô, bất đắc dĩ nói: “Cô bé hay cáu kỉnh của anh, đừng khóc, chịu đựng một chút nhé.”

Diệp Hiểu Thanh ho khan, “Chịu, chịu không được nữa.”

“Chưa thực chiến mà đã khóc sung mắt như vậy...” Động tác của cậu chậm lại, còn thịt vẫn chỉ cọ xát hai viên môi âm hộ, “Như này được không em?”

Phía dưới của hai người vẫn còn chinh tề, quần đồng phục của cô chưa cởi ra hết, còn cậu chỉ đưa ‘của quý’ ra khỏi thứ đang kìm hãm nó là lớp quần lót mà thôi.

Diệp Hiểu Thanh ôm lấy thân thể ướt đẫm mồ hôi của chàng trai, thân trên trần trụi áp chặt vào nhau.

Cậu liên tục vuốt ve mái tóc đã ướt mồ hôi dính trên lưng cô gái, an ủi cảm xúc của cô, đồng thời, thử thăm dò độ mạnh cùng góc độ khác, rồi khẽ thì thầm hỏi cô: “Như này ổn không hay trước đó ổn hơn?”

Còn thịt đổi đa dạng cách thức tiếp cận huyết nhỏ, cọ lên cọ xuống, xoáy vào môi âm hộ hoặc là đẩy đưa âm vật đang sưng lên.

Người con gái bị cậu trêu chọc đến mức bủn rủn tay chân, xúc cảm tê dại lan ra khắp người cô, giống cơn sóng biển cuốn đi sự tỉnh táo còn sót lại trong cô. Đối phương chỉ vừa nhẹ nhàng chuyển động, cô như con thuyền nhỏ bị khoái cảm xô tới làm lật nhào, cứ thế chìm vào biển sâu tình ái, nước biển ân ái gột rửa từng tế bào trên cơ thể cô.

“Ừm... ừm... a... a... ư...”

Động tác ma sát cứ lặp đi lặp lại nửa giờ đồng hồ, cuối cùng cậu cũng tạm thỏa mãn. Có thể kìm lại được, cậu nghĩ vậy rồi dừng lại động tác, đứng dậy.

Cậu nhìn thấy phần bắp đùi cô đã nhầy nhụa dịch trắng, hít sâu một hơi, đưa tay ra vuốt ve phía bên dưới giúp cô, vuốt lại chiếc quần đồng phục học sinh đã nhăn nhúm, kéo chiếc quần lót xanh da trời mỏng manh che đi huyết nhỏ ướt át.

Tường Vũ đứng đó, ánh mắt dán chặt vào chiếc quần lót bắt mắt, mặt ái rĩ ra đều được nó chặn lại toàn bộ.

Diệp Hiểu Thanh xấu hổ co người, duỗi tay che lại, “Đừng nhìn...”

Cậu dỗ dành cô, “Hiểu Hiểu ngoan, để anh nhìn.”

Cô run rẩy, đôi mắt mở to, dõi theo ngón tay to dài của cậu ấn vào nơi đó, chạm vào phần giữa hơi lõm xuống, rồi hơi đẩy miếng vải vào trong.

Lúc này, cả người cô giật giật giống như có luồng điện chạy qua cơ thể, từ miệng nhỏ buông ra tiếng ngậm nga thật dài.

Tiếp đó, ngón tay được lớp vải bao bọc chọc vào khe thịt, đùa nghịch bên trong.

Không lâu sau, Diệp Hiểu Thanh đến cao trào, nước mắt chảy giàn giụa khắp mặt, cô vùng vẫy.

Tường Vũ giữ chặt cô, “Hiểu Hiểu, không sao, vừa rồi là em quá sung sướng thôi. Bé con, mới có chút kích thích đã chịu không nổi sao.”

Cậu bắt đắc dĩ, như đã hiểu thêm về cô, đối với chuyện ấy cô nhạy cảm dễ rỉ nước, làm sao mà có thể nhập cuộc ‘yêu’ được đây, liệu có đến mức sung sướng chết ở trên giường không? Trước tiên phải xoa nắn đôi thỏ trắng, cọ xát miệng huyết để cô quen dần.

Chân cô vẫn run run, lại được tay cậu ‘phục vụ’ đẩy lên đỉnh tình ái.

Tường Vũ biết cô sắp tới lần nữa, lúc này mới nắm lấy tay cô giúp cậu giải quyết, cậu không cố chịu đựng thêm, xoa bầu ngực cho cô một lúc, chỉ dẫn cô gái nhỏ hôn mình, không lâu sau cậu cũng đạt đỉnh.

Tinh dịch đặc quánh bắn lên khắp tay và chân người con gái, trên người cũng lấm tẩm không ít.

“Đây, đây là gì thế?” Cô hỏi.

Tưởng Vũ nhìn khoe miệng người con gái đầy giọt màu trắng ngà, trêu chọc cô: “Bé con nuốt đi, đây là loại ‘sữa bò đặc biệt’ chỉ dành cho Hiểu Hiểu.”

Sau đó, cậu chưa kịp ngăn cản thì cô gái nhỏ đã hé lưỡi liếm xung quanh, hai mắt ngây thơ mở to.

“Con mẹ nó!” Cậu cảm nhận được nơi nào đó của mình lại ngóc đầu lên, cậu đã quên cô gái trước mặt này thực ra vẫn chỉ là một trang giấy trắng.

Diệp Hiểu Thanh lúng túng, mùi rất tanh, hương vị không rõ lắm, nhưng... cô cảm nhận được đó là hương vị đặc trưng trên người cậu. Cô mím môi, dường như khá hứng thú.

Tưởng Vũ nhìn cô gái nhỏ cúi đầu, không biết cậu có nên nói thật không, cô cuồng sạch sẽ như vậy... sẽ không khóc nữa chứ?

Người con gái ngẩng đầu, hơi do dự, sau đó hé miệng nói bằng âm giọng rất nhỏ.

“Rất, rất ngon, nhưng em thích sữa ngọt hơn, anh có thể cho thêm đường không?”

Đầu óc người nào đó ong ong như muốn nổ tung.

“Được chứ, em có thể cho bao nhiêu tùy ý, uống bao nhiêu tùy thích, anh đây cho em uống no luôn.”

Về sau mỗi ngày đều ‘bồi bổ’ cho cô thật tốt.

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.Net

Convertor: Vespertine – Editor: An Devy

Trong mơ có tiếng nước chảy qua những tán cây xanh mơn mớn hòa cùng với màn sương lạnh lẽo.

Trong giấc mơ, cô vẫn là cô bé độ chừng năm hay sáu tuổi, dường như bị lạc đường, cô núp dưới gốc xoài ven đường, nhìn chăm chăm vào vũng nước đọng trên nền bê tông. Những giọt mưa rơi xuống mặt đường bắn tung tóe như hoa bồ công anh tỏa ra không khí, cô không may bị dính phải ‘bồ công anh’, sau khi mơ mơ màng màng chớp mắt, cô nhận ra nước mắt đã chảy giàn giụa khắp mặt mình.

Đoạn ký ức này đã từ rất lâu, lâu đến mức khiến cô còn ngỡ rằng chỉ là mơ tưởng do mình bịa ra.

Lúc đó trời mưa rất lâu.

Hình như có ai đó vừa đi ngang qua. Là một cậu bé trên vai đeo cặp sách băng qua đường, theo bước đi của cậu, bùn đất bắn tung tóe.

Người con gái nhìn lên rồi nhanh chóng cúi đầu xuống, chảy nước mắt. Cô nhìn vũng nước trên mặt đất gợn sóng rồi từ từ nhắm mắt lại. Cô ngồi ở đó như chìm trong màn mưa bụi, tay chân lạnh ngắt, ngay cả hơi thở cũng vương hơi lạnh.

Lạnh quá, buồn ngủ nữa.

“Này, em bị ám đầu phải không? Mưa thế này mà không về nhà đi!”

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm phải gương mặt đang nhăn lại của cậu bé đeo cặp sách, cả người cậu nhếch nhác vì ướt mưa.

Ký ức phía sau đã phai dần đi, có nằm mơ cũng không thể khôi phục lại được. Cô chỉ mơ hồ nhớ ra lúc đó mình đã trốn tránh vì bệnh sợ tiếp xúc với người khác, cứng đầu không chịu rời đi. Cậu bé lo lắng, cởi áo khoác đồng phục học sinh che cho cô, duỗi một ngón trỏ ra nói với cô: “Nắm lấy!” Sau đó, cô mặc áo khoác và nắm ngón tay trỏ của cậu suốt dọc đường đi.

Những chi tiết phía sau đã tan dần theo mây khói, trong ký ức của cô chỉ còn đọng lại hình ảnh con đường dài ẩm ướt vì mưa cùng với tiếng bước chân của hai người.

Dù con đường ấy lạnh lẽo và âm u nhưng cô không hề khóc. Cô nhớ lúc đó mình không hề sợ hãi, xuyên qua lớp áo đồng phục to lớn trùm trên người,

cô trộm nhìn bóng lưng của người trước mặt, cả một đoạn đường dài, bước chân của cô bắt giắc bước theo bóng lưng ấy.

Cô cúi đầu nhìn chằm chằm những ngón tay đang nắm chặt của mình, khẽ hít một hơi, càng dùng sức hơn.

Đó là lần đầu tiên cô có thể chạm vào một người xa lạ, không khó chịu cũng không ghê tởm, thậm chí cô còn rất vui vẻ.

Dòng hồi tưởng chợt tua rất nhanh.

Sau đó, cô biết tên cậu, địa chỉ nhà cậu, trường học mà cậu đang theo học và con đường tan học về nhà cậu hay đi.

Nhưng cậu không hề phát hiện ra cô.

Lúc ấy, cô sẽ trốn ở rất xa sau lưng cậu, do dự rất nhiều lần, chần chừ, lo lắng, cuối cùng thu mình vào một góc mà không làm gì.

Cô nghĩ, người như mình có lẽ sẽ chẳng ai thích nổi.

...

“Tỉnh rồi sao?”

Có người vuốt ve gương mặt cô, trong giọng nói chứa ý cười, “Mỗi lần say ngủ lại như cục nam châm rất dính người.”

Gì cơ?

Cô buồn ngủ quá, cuộn người lại tìm kiếm nguồn hơi ấm.

“Chắc, cọ cọ nữa sẽ cứng đó.” Chàng trai ôm chặt cô gái đang rúc trong người mình, vén tóc cô ra sau tai, rồi đặt lên vành tai cô một nụ hôn, “Cục cưng, dậy đi thôi!”

Dạo gần đây, cậu rất thích gọi cô là ‘Cục cưng’.

Bên tai được cậu hôn vào vừa nóng vừa nhột, cô muốn trốn nhưng đã bị cậu bắt được, cô lười biếng mở mắt ra, lúc này mới nhận ra nửa người mình đang dán vào lồng ngực cứng rắn, bàn tay vẫn nắm lấy cánh tay của cậu.

Bình minh rồi nhưng trời vẫn chưa sáng hẳn, những ngày mùa mưa trời luôn âm u như vậy, ánh đèn trong phòng như ẩn như hiện trong tia nắng nhạt nhòa của buổi bình minh.

Trong tầm nhìn của cô là xương hàm và cổ áo của cậu, yết hầu trượt lên xuống liên tục, trong khoang mũi và khoang miệng đều là mùi hương của đối phương.

Cô vô thức ghé sát vào cổ cậu, dùng gò má ma sát, dùng chóp mũi âu yếm cọ vào yết hầu đang nhô cao.

Cô biết mình là người nhát gan lại dè dặt, chỉ cần ngoài kia có chút gió thổi cỏ lay cũng có thể khiến cô run sợ. Cô đã mặc định rằng bên ngoài thế giới tự nhiên rất hỗn loạn, lạnh lẽo đến đáng sợ, cô tưởng mình sẽ không bao giờ có thể cởi mở với mọi người và sẽ sống cô độc suốt đời. Nhưng sự xuất hiện của người trước mặt là ngoài ý muốn, như là một món quà mà ông trời ban tặng cho cô.

Nhiệt độ cơ thể cùng mùi hương của cậu đã dựng nên một không gian độc nhất vô nhị, vô cùng an toàn cho riêng cô, và cô chưa bao giờ cảm thấy thư thái và yên tĩnh đến vậy khi ở cùng với người khác. Dường như chỉ cần người kia ở đó, dù chỉ đưa một ngón trỏ cho cô nắm lấy cũng khiến mọi nỗi sợ hãi trong cô tan biến đi.

Trong vô thức, cô nhích người lại gần cậu hơn, bắt chân cô chậm rãi chen vào giữa hai chân cậu, hai đôi chân cứ thế quấn quýt bên nhau.

Cậu ngừng một lát, rồi hôn lên đỉnh đầu người con gái, “Cực cưng đói bụng rồi hửm?”

Diệp Hiểu Thanh có thể cảm nhận được nơi nào đó ở giữa hai chân cậu đang cọ vào âm hộ của cô.

Cô khẽ run.

“Muốn uống sữa không?” Chàng trai cắn vành tai đỏ bừng của cô gái.

Cậu cảm thấy cô vô cùng đáng yêu, rõ ràng cô nàng này chỉ cần bị trêu chọc một chút cũng khiến cô khóc bù lu bù loa, nhưng chính cô cũng là người nhiều lần chủ động ‘châm lửa’ trên người cậu.

Tay cậu dễ dàng vòng qua sau lưng cô, luồn qua nách cô rồi vuốt ve đôi bồng đảo mềm mơn cách lớp váy ngủ.

Bộ ngực của cô vẫn ở độ tuổi nảy nở, vậy nên khi có ma sát, nơi đó sẽ vừa đau vừa trưởng.

Người con gái ngâm khẽ, Tường Vũ hôn lên gò má của cô, vừa xoa vừa dỗ dành, “Cực cùng chịu đau một chút, anh giúp em ‘chăm thả trắng’ mau lớn.”

Đôi lúc cậu tự thấy mình buồn cười, từ nhỏ cậu cứng đầu khó bảo như con nhím, chưa từng chịu thua trời đất, ‘phong cách hòa đồng’ quen thuộc nhất là ai có nắm đấm mạnh nhất người đấy là “Đại ca”. Có trời mới biết làm sao cậu lại gặp được một thiếu nữ xinh đẹp như vậy, không thể hung dữ hay la hét, chỉ có thể ôm hôn và dỗ dành cô. Cậu chưa từng biết mình còn có thể nhỏ giọng nói chuyện như vậy, có lẽ mọi sự tốt đẹp nhất trên đời này đều dành hết cho cô.

Bàn tay cậu như ngựa quen đường cũ, luồn vào trong váy ngủ của cô rồi cởi ‘miếng giáp bao bọc cuối cùng’ xuống.

Quần lót của cô cũng ướt đẫm.

Cậu lại nghĩ, không chỉ là một thiếu nữ xinh đẹp, cô là một tiểu yêu tinh lẳng lơ. Chạm một lần đã rỉ mật ái, đáng yêu vô cùng, đến mức khiến người ta xót xa tận xương tủy.

Tính ra, cậu và cô đã ở chung hơn nửa năm nhưng thời gian tiếp xúc thực tế không nhiều. Ba mẹ cô biết sự tồn tại của cậu, cậu không biết cô nói với ba mẹ mình thế nào mà họ không phản đối việc hai người thỉnh thoảng ở chung. Thường ngày, cậu đưa cô đi học rồi đón cô về nhà, cứ lặp lại như vậy và chỉ có những ngày cuối tuần là thời gian bên nhau dài hơn. Những lúc bố mẹ cô đi công tác, cậu có thể tranh thủ đến nhà cô gái nhỏ.

Nửa năm nay, cậu cẩn thận chăm sóc nuôi nấng người con gái, ngày nào cũng công cô đến trường, ở một con hẻm vắng người lén hôn môi cô, xoa xoa bầu ngực. Không phải cậu điên rồ hơn cả cảm thú, việc nhỏ nhặt như vậy mà cũng không nhìn được, mà là cô nàng này tính kiêu chề còn kém hơn cậu, được cậu ôm còn muốn hôn cậu. Chàng trai trẻ là cậu bị trêu đến chết đi sống lại, nóng lòng muốn đưa người kia khám vào cơ thể mình.

Cứ như thường lệ, vào cuối tuần thì cửa ra vào, cửa sổ sẽ đóng kín và khóa lại, chuyện phía sau cũng không cần miêu tả nhiều.

...

Người con gái thích ngồi trên đùi cậu đọc sách, làm bài tập, bài về nhà thường không phải viết nhiều, những lúc ấy, cô sẽ rên rỉ bên tai cậu nói ‘cô

bé' ngứa, còn cậu sẽ mở đầu bằng việc cắn mút đầu nhũ của cô, đáp lại cô bằng tiếng gọi 'tiểu yêu tinh thích cậu dẫn anh'. Cậu đẩy ngón tay vào miệng nhỏ bên dưới của cô, sau đó dùng ngón giữa và ngón trỏ từ từ đâm sâu cho đến khi vách thịt bên trong bao trọn lấy ngón tay cậu, rồi đưa cậu vào đến miệng tử cung thì mới chịu buông tha cho cô. Có những lúc không kiềm chế được, cây gậy của cậu sẽ ma sát cọ nhiệt ở bên ngoài miệng huyết một lúc.

Ngoài dự đoán của cậu, cô gái nhỏ không tỏ vẻ chán ghét cây gậy thần thánh, cô còn thường xuyên chủ động sờ sờ rồi sau đó sẽ bị cậu dụ dỗ ngậm cả đồ vật ấy vào miệng. Lần ấy cậu dùng mật ong bôi vào gậy thịt, người con gái liếm láp vật đó như kẹo mút, kích thích đến mức suýt nữa biến cậu thành tên phóng đảng. Dường như loại 'sữa bò' này càng trở nên ngọt ngào hơn, cô gái nhỏ cháp cháp miệng liên tục. Cậu không nhịn được đẩy mạnh gậy mật ong vào miệng cô để cô no bụng bằng mật ngọt của cậu. Lần đó đã khiến cô phát sợ việc dùng miệng, đôi chân bủn rủn hai ngày, cậu vừa chạm vào đã run rẩy, phía dưới không ngừng chảy mật ái. Cậu phải mất một tuần mới dần dần được cô.

Thân thể cô nhạy cảm vô cùng, là thân thể trời sinh mang hương vị ái tình, dục vọng cũng mạnh hơn người bình thường rất nhiều. Điều khiến người ta không ngờ tới chính là một cô gái nhỏ bé nhút nhát như vậy nhưng khi yêu lại rất ngây thơ và chủ động.

Thời gian qua, Diệp Hiểu Thanh đã quen với việc ngày ngày 'lau súng' cùng Tưởng Vũ, những ngày mật ái chảy ra nhiều như nước, cả người mềm nhũn, cô sẽ ngo quây eo, hờn dỗi, nói muốn được uống 'Sữa bò'.

Lấy lại tinh thần, Tưởng Vũ rút chiếc quần lót hình dâu hồng của cô xuống sàn.

Cậu phác họa nét trần như nhộng của cơ thể người con gái trong tâm trí, có vòng eo thon, bờ mông cong, đôi chân thẳng và bàn chân nhỏ. Ngoài ra còn có đầu lưỡi mềm màu đỏ mận, núm vú căng mọng như trái đào, huyết nhỏ ướt át hồng nhạt.

Cậu cảm thấy cổ họng khô khốc, yết hầu khó chịu trượt lên xuống. Bàn tay phía dưới không ngừng tách môi âm hộ của người con gái, duỗi ngón tay giữa từ từ đẩy vào vùng huyết đạo ấm nóng của đối phương.

Phía bên trong bị vật lạ kích thích rỉ mật liên tục làm ướt bàn tay cậu. Động tác thuần thục thọc vào rút ra, quậy tung phần thịt non nhạy cảm phía trong huyết ẩm ướt của cô gái nhỏ.

Mái tóc cô xõa tung nằm trên ga giường màu trắng, hai chân mở rộng, tiếng khóc xen lẫn nhịp thở dồn dập, vừa ngây ngô lại vừa kiêu diễm.

“Hiểu Hiểu, hôm nay ném hương vị đồ thật, được không em?”

Cậu không nói cho cô biết hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của cậu. Cậu đã định sẽ làm một việc có lỗi mà quãng đời sau này của cậu sẽ dùng để chuộc lỗi đó.

Cậu muốn làm tình với một thiếu nữ vị thành niên khi bản thân cậu còn tỉnh táo.

Tướng Vũ kéo vật chắn cuối cùng của mình xuống, người đồng chí hung hăng dử tợn đã vào tư thế chiến đấu, từ mã mắt rỉ ra rất nhiều dịch trắng bao lấy phần quy đầu.

Cả người Diệp Hiểu Thanh mềm nhũn, trước mắt cô là cơ thể màu lúa mì với đường gân cơ bắp của cậu, cô như chìm trong hormone nồng đậm do cậu tỏa ra, tiếng hít thở của cô càng thêm gấp gáp khó khăn.

Chẳng mấy chốc, Tướng Vũ cử động thân người, di chuyển eo, bôi chất lỏng sền sệt lên miệng huyết non nớt căng mọng của cô.

Diệp Hiểu Thanh thở dốc, cô cảm nhận được miệng nhỏ phía dưới đang hàm chứa một dị vật to lớn.

“Hiểu Hiểu, xin lỗi em rất nhiều.”

Anh sẽ dùng cả đời này bù đắp cho em.

Phía bên dưới hai người, miệng huyết dần dần khép lại, giống như đứa trẻ đang đói cần bú sữa, từ từ ngậm lấy đầu nắm mập mạp.

Từng lớp thịt non ướt át co bóp ôm lấy gậy thịt to dài.

Trời đã sáng, đèn cũng sáng, hết thấy mọi việc diễn ra trong nhà đều không có chỗ nào che giấu.

Bên dưới của cả hai ướt đẫm, giao hòa chặt chẽ với nhau.

Trong ánh nắng ấm áp của buổi bình minh, một pha quay chậm kéo dài, cơn thịt màu đen tím từng chút một cắm vào âm đạo đỏ hồng của người con gái,

rồi từ từ đẩy lên phần bụng trắng như tuyết của cô.

Diệp Hiểu Thanh xoa bụng nhỏ của mình, khóc thút thít, rên rỉ, “Căng quá!”

Mồ hôi cậu chảy thành dòng, giọng nói khàn khàn, “Hiểu Hiểu, em ăn sạch ‘báu vật’ của anh vào bụng rồi!”

Lúc này, cậu mới nhận ra rằng trận chiến chính thức thực sự khác với những trận đánh nhỏ lẻ trước đó. Đây mới thực sự là ở bên nhau, cậu ở trong cơ thể cô còn cô thì âu yếm bao bọc cậu. Cậu có thể cảm nhận được bên trong cơ thể cô mềm mại và nóng bỏng thế nào, đồng thời cô cũng có thể cảm nhận được chuyển động và mạch đập của cậu. Nhịp đập trái tim họ như hòa làm một, hơi thở của họ như quyện vào nhau, và cơ thể của họ đang dần phát triển trên cơ thể đối phương.

Cậu cảm nhận được sự hạnh phúc lớn nhất đời mình, giây phút này, cậu chợt hiểu ra mình đã yêu cô gái này sâu đậm đến nhường nào.

Một con sói sống trong vùng hoang dã, thấm qua sương gió và mưa bụi, đi xuyên qua cánh đồng hoang vu và rừng rậm, trải qua sự tàn nhẫn và u ám, vết thương chồng chất trên người khiến nó chán ghét cuộc đời này cho đến khi nó được một con thỏ nhỏ cứu rồi và được cho chốn dung thân.

Hai người họ đều là những vòng cung không hoàn chỉnh, bởi vì thiết hụt mà vẫn luôn ra sức tìm kiếm.

“Hiểu Hiểu! Bảo bối của anh!”

“Hửm?”

“Anh yêu em.”

Cảm ơn em đã cho anh gặp được đúng người đúng thời điểm.

Và từ đó mở ra một tương lai không hề tối tăm, cô quạnh.

...

Tưởng Vũ khá thông minh, thời gian sau đó, cậu học hành rất chăm chỉ, nhưng tiếc là vẫn không đủ thời gian, kết quả thi vào Đại học không tốt, cậu dự định sẽ học lại một năm. Ngược lại, thành tích học tập của Diệp Hiểu Thanh vô cùng tốt, trên lớp cũng cởi mở, vui vẻ hơn nhiều. Tuy nụ cười vẫn còn e thẹn nhưng ánh mắt chan chứa tình ý. Chính nét ngây thơ của thiếu

nữ đã tạo nên sự cảm dỗ vô hình, thu hút đám học sinh nam gương mặt ngượng đỏ như hoa, tim đập như hươu chạy.

Tường Vũ rất tức giận, đây là cô gái do cậu đổ bao tâm huyết chăm sóc nuôi nấng, làm sao có thể bị người khác ngày thương đêm nhớ như vậy.

Cô gái nhỏ của cậu thích làm nũng, thường không nghiêm túc khi đi đường, lúc nào cũng muốn được cậu ôm ấp bế đi. Thời gian qua đi, cô không cao hơn bao nhiêu nhưng thân hình ngày càng nóng bỏng, vẫn thích cọ cọ chọc cậu khắp nơi. Còn Tường Vũ sẽ như bị lửa nóng thiêu đốt, nhìn không được bóp mặt cô nàng nào đó, còn đe dọa nếu cô còn bắt nạt cậu, đêm nay cô sẽ khóc không thành tiếng.

Diệp Hiểu Thanh cười khanh khách, cô nói, em sai rồi, xin anh trai tha mạng.

Tường Vũ ngấm má lúm đồng tiền rồi đến gương mặt tươi như hoa của người ấy, cậu cũng bất giác nở nụ cười theo.

Cậu biết cô gái nhỏ rụt rè và nhát gan đến mức nào, hết như một con chim con sợ hãi. Cậu đã phải tốn rất lâu quan tâm chiều chuộng mới có thể làm cô gái nhỏ cười vui vẻ, cậu thờ dãi, chỉ cần cô cười là cậu vui rồi.

Cậu muốn làm cho cô gái ngốc nghếch này cười mãi không thôi.

Tường Vũ công cô về nhà, trên đường đi trời bắt đầu đổ mưa, hai người bọn họ có cái duyên khó nói với cơn mưa.

Để tránh mưa, cậu đã chạy, tuy tốc độ nhanh nhưng cơ thể vẫn vững vàng.

Mưa rơi tí tách tí tách, Diệp Hiểu Thanh nằm trên lưng cậu, ngắm nhìn sườn mặt tuyệt đẹp của cậu. Bên dưới lông mày cương nghị là hàng lông mi cong cong, bạc môi mỏng. Ngay người nhìn một lúc, không nhìn được, cô trộm hôn lên đó.

Hô hấp cậu như ngưng lại, nghiêng đầu, “Lại quậy rồi? Cô bé của...”

Câu chữ phía sau đã tan vào hư không.

Diệp Hiểu Thanh hôn lên môi cậu, người con trai sững sờ, sau đó khoe miệng cậu hơi cong lên rồi bắt đầu đáp lại.

Trên đường phố, có hình ảnh chàng trai công cô gái, hai người nghiêng đầu trao nhau nụ hôn nồng cháy.

Mưa phùn làm mờ bóng dáng của họ.

Tiếng mưa rơi nhẹ nhàng như hòa tan giấc mộng thuở ấu thơ.

Ngày ấy, có cậu bé mới lớn nắm tay dẫn cô bé bị lạc đường tìm đường về nhà.

Hiện tại, có chàng trai tuổi đôi mươi công người con gái cậu yêu trên lưng vững vàng tiến bước về nhà.

Cảm ơn anh/em đã đưa em/anh về nhà.

-HẾT-

-----oOo-----